

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

44. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

1. LISTOPADU 2015

Z obsahu:

**O slibech,
které činíme dětem**
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 14. října 2015
na náměstí Sv. Petra
v Římě
- strana 2 -

Společenství svatých
P. R. Pühringer CPPS
- strana 4 -

O malém a velkém štěstí
Mons. Andreas Laun,
světící biskup salzburský
- strana 5 -

Nejdůležitější den v životě
Sylwia Prucnalová
- strana 7 -

**Matice cyrilometodějská -
25 let obnovené činnosti
spolku (1)**
Mgr. Jaroslava Krejčí
- strana 10 -

**Suma o darech
svatého Josefa (2)**
Isidoro Isolani
- strana 12 -

**Petice proti novele zákona
o registrovaném partnerství**
Ing. Pavlína Nytrová,
poslankyně
Parlamentu ČR
- strana 13 -

Drazi bratři a sestry, dobrý den! Dnešní Ježíšova slova jsou mocná: „Běda světu, že svádí k hříchu!“ Ježíš je realista a říká: „Pohoršení sice musejí přicházet, ale běda tomu člověku, skrze kterého pohoršení přicházejí.“ Dříve než přistoupím ke katechezi, chtěl bych jménem církve požádat o odpuštění za skandály, ke kterým došlo v poslední době jak v Římě, tak ve Vatikánu. Prosím o odpuštění.

Dnes budeme přemýšlet o velmi důležitém tématu: o slibech, které dáváme dětem. Nemám na mysli ani tak sliby, které tu a tam během dne činíme, abychom je utěšili anebo aby byly hodné (někdy možná nějakým tím nevinným trikem, slibem karamelky apod.), abychom je pobídli k nasazení ve škole nebo jim rozmluvili nějaký jejich vrtoch. Mám na mysli sliby

O slibech, které činíme dětem

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 14. října 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

důležitější a rozhodující pro jejich očekávání ve vztahu k životu, pro jejich důvěru ve vztazích k lidem a pro jejich schopnost chápat Boží jméno jako požehnání. Sliby, kterými se my zavazujeme jim.

My dospělí pohotově mluvíme o dětech jako o příslibech života. A snadno se dojíáme, říkáme-li mladým, že jsou *naši* budoucností. To je pravda. Někdy se však ptám, zda jsme stejně seriózní k *jejich* budoucnosti, k budoucnosti mladých! Otázka, kterou bychom si měli často klást, zní: Jak jsme poctiví ve slibech,

kteřé dáváme dětem, které přivádíme na svět? Přivádíme je na svět a to je příslib. Co jim slibujeme?

Přijetí a péče, blízkost a pozornost, důvěra a naděje jsou rovněž zásadními sliby, které lze shrnout jedním slovem: láska. Slibujeme lásku, která se vyjadřuje přijetím, péčí, blízkostí, pozorností, důvěrou a nadějí. Tím největším slibem je však láska. Toto je ten nejsprávnější způsob, jak přijímat lidskou bytost přicházející

Dokončení na str. 6

Chceme okusit pravé štěstí? Pojďme k Ježíši! – Tak bychom mohli interpretovat závěrečnou větu z úvahy Mons. Andree Launa o světcích. (str. 5–6) Jak říká na jiném místě téže úvahy: Existuje prapůvodní touha člověka po životě a naplnění, kterým není žádné dobro tohoto světa, ale jen Bůh. To potvrzuje nejen víra, ale také rozum a životní zkušenost. A slovy papeže Františka můžeme dodat: Již od narození dítě vnímá, že je milováno Bohem. Jaká to zodpovědnost rodičů, aby tuto lásku pomáhali nacházet, odpovídat na ni, upevňovali ji a svojí vlastní láskou dosvědčovali!

Bůh je také konečným cílem našeho života zde na zemi – tedy přebývání v jeho nebeském království. Úspěšné dosažení tohoto cíle však není zadarmo, je to tvrdý, každodenní boj s naším nepřitelem – ďáblem. Právě dnešní neděle, o slavnosti Všech svatých, bychom měli vrýt do svých srdcí slova P. Richarda Pühringera CPPS: „Troška“ svatosti nestačí... V nebi jsou jenom svatí, kteří jsou dokonale svatí! (str. 4) Žel, dnes často slyšíme povzdech z úst mnoha katolíků: „No, budeme rádi, když se dostaneme do očistce.“ Přiznejme si, že i nám to někdy vypadlo z úst... To je však přesným vyjádřením oné „trošky“. Žádný katolík nemůže pracovat pro spásu jen trošku – omlou-

Editorial

vat svoji lidskou slabost (při upřímném pohledu zjistíme, že je to častokrát duchovní lenost), vymlouvat se na nedostatek času (přitom by stačilo nastavit pro svůj život správné pořadí hodnot – na prvním místě je Bůh), na nepřízeň okolností (do jaké míry jsme se do nich dostali vlastní vinou?), a tak bychom mohli pokračovat dále... Ono vyjádření, že se sotva dostaneme do očistce, usvědčuje člověka, jak málo věří, že svým životem zde na zemi si může získat slávu nebe. Přitom je to jedna ze stěžejních pravd katolické nauky – v katechismu kardinála Františka Tomáška čteme: „K čemu jsme na světě? Na světě jsme proto, abychom sloužili Bohu a po smrti se dostali do nebe. – Čím sloužíme Bohu? Bohu sloužíme tím, že 1. věříme v pravdy Boží, 2. žijeme v milosti posvěcující a 3. plníme zákon Boží.“ Máme zde rovnou i odpověď, jak slávy nebe dosáhnout...

Svůj život bychom měli žít tak, abychom v okamžiku smrti byli připraveni na setkání s Bohem, se svým Spasitelem Ježíšem Kristem a jeho Matkou Pannou Marií, se svatým Josefem a svými svatými patrony. Do hloubky tohoto tajemství života nás uvádí zamyšlení o Ježíšových poselstvích současné bolívijské mystič-

ce Catalině Rivas. (str. 7–9) Lépe, než o tom zde hovořit, bude přečíst si onen text a zvolna o něm rozjímat. „Dušičkový“ týden je pro úvahy zde předložené velmi příhodným časem. A snad si něco z toho „odneseme“ i ke hrobu svých blízkých, zavzpomínáme, poprosíme Boha či svého blízkého za odpuštění, vzbudíme úkon katolické víry ve společenství svatých...

Žít svoji víru – tento velký, nezasloužený dar od Boha – je tedy záležitostí každodenní, každého okamžiku. Pamatujme, že od toho, kdo dostal více, se také více očekává. (srov. Lk 12,48) A jelikož jsme dostali víru, budeme z ní jednou skládat účty. Bůh dává sílu, abychom ve své víře obstáli, ale my možná chceme jen „trošku“, nechceme vše... A svět by nepochybně vypadal jinak, kdyby každý, kdo přijal katolickou víru, ji žil naplno, vždy a ve všem. To znamená i ve svém občanském životě – viz petici proti novele zákona o registrovaném partnerství (str. 13)...

Vraťme se k úvodní otázce: V každém okamžiku hledíme své *pravé* – *věčné* štěstí, hledíme vždy to, co by chtěl nebo udělal Ježíš. Pak se i náš úmrtní den stane tou nejčennější korunou našeho pozemského života, a nemusíme mít strach, že by se stal počátkem naší tragédie věčného odsouzení.

Daniel Dehner

Dnes více než jindy máš důvod odložit na chvíli všechny starosti, které tě svazují s tímto světem, a prosit Ducha Svatého, aby tě vedl z tvých strastí a bolestí a dal ti spolu s apoštolem Janem nahlédnout do *budoucí slávy, která se zjeví na nás*⁽¹⁾.

Ať je tvoje představivost jakkoliv bohatá, nejsi schopen ani podle Janova popisu udělat si dostatečně výstižnou představu o vznešené slávě a nádheře nebeského království. Ale i přesto se nedívej na úžasnou výjev, které líčí kniha Zjevení, jako na pouhou vizi. Je to odlesk reality skutečnější a trvalejší než cokoliv z tohoto světa, ve kterém se nacházíš. Čti znovu a znovu první čtení a setrvej v meditaci a zbožném úžasu nad nebeským Jeruzalémem. Nadýchej se té radosti, toho nadšení, té ničím nenarušitelné blaženosti. Dej se strhnout nevýstižnou harmonií klanění, díky a chval, která tu zaznívá. Tak budou potěšení všichni ti, kteří zde na zemi jsou nasyceni slzami, tak vypadá budoucnost těch, kteří jsou tady pronásledováni.

Tvůj Pán ve svých blahoslavenstvích vyzvedává vlastnosti, o kterých dnešní svět nerad slyší. I tobě se někdy může zdát, že se takovým chováním, které tu Pán blahoslaví, na tomto světě neprosadíš. Pán Ježíš však pro tebe chystá jinou kariéru, a proto tě připravuje spíše na to, že budeš zatím vystaven *soužení*. Ale pohled do nebe tě má přesvědčit, že *velké soužení* není něco, čemu by ses měl vyhýbat. Ty nepřehledné nebeské zástupy, které by nikdo nespočítal, ty všechny přišly právě z *velkého soužení*.

Těm, kteří našli smysl svého života v honbě za majetkem, připadá chudoba jako politováníhodné bláznovství. Ti, kteří se pachtí po takovém postavení, aby mohli ovládat druhé, nepochopí, co je to být pokorný a tichý. Ti, kteří si libují v rozkoši a smilstvu, ani neuvěří, že někdo může zůstat čistý. Ti, kteří se na cestě za kariérou a slávou vyzbrojili bezohledností, pohrdají soucitem a milosrdnou láskou.

Při povrchním pohledu se může zdát, jako by oni měli všechno, a ty nic. Jenomže pranic z toho, čeho si milovníci světa tak nesmírně cení, nenajdeš v Ježíšově výčtu zdrojů pravé blaženosti. Ty přece nepatříš k tomuto světu. *Proto tě svět nezna.* A zatímco oni si ze svého bohatství,

Pravý domov

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti*

**Radujte se a jásejte,
máte odměnu v nebesích.**

svých potěšení a rozkoši nemohou přenést za práh smrti vůbec nic, pro tebe, třebaže jsi nyní chudý a odstrčený, pošlapaný a ponížený, je již zde na zemi připraven více než závdavek nebeského Jeruzaléma. Čím více se již nyní odpoutáš od hlučné a vtíravé prázdnoty, kterou tě svět všude kolem doslova zahlcuje, tím vnímavější budeš pro ono tiché, čisté, pokojné a milosrdné poselství, jaké ti posílají v ústrety ty nekonečné a nanejvýš blažené nebeské zástupy v bílém rouchu.

I kdyby se ti zdálo jakkoliv velké a tvrdé tvé pozemské soužení, nezapomínej, že již nyní patříš mezi ty, kteří jsou *poznamenáni na čele jako služebníci našeho Boha*. My všichni, kteří zatím putujeme zde na zemi, se již nyní právem můžeme nazývat *Božími dětmi*, protože *jimi skutečně jsme*. Ale jsou jimi také všichni blažení v nebeské slávě. Jsme jedna velká Boží rodina, *oni jsou tvoji bratři, zastánci a pomocníci*⁽²⁾. Ačkoliv ty je zatím neznáš, tebe zná každý z nich důvěrněji než kdokoliv z tvých nejbližších na této zemi a všichni mají nejrůznější přání, aby i tebe mohli jednou uvítat mezi sebou. Jsou mezi nimi i takoví, kteří se zde na zemi sami dobrovolně nabídli Pánu, aby i ty ses mohl s nimi zachránit.

Těch, kteří jsou v nebi tvými bratry a sestrami, tvými *zastánci a pomocníky*, je mnohem více než těch, kteří by se vůbec mohli odkudkoliv shromáždit, aby tě soužili a *pronásledovali*. Pokud zůstáváš věrný Ježíši, všichni tvoji pronásledovatelé ti nemohou udělat nic víc, než že ti umožní, aby sis *vypral roucho do běla v Beránkově krvi*. Ani v největším soužení nezůstáváš sám. Zeptej se těch, kteří již zvítězili, rádi ti dosvědčí, že nebojvali sami. *Vděčí za svou záchranu Bohu a Beránkovi*.

Bůh je Otec, jehož láska se nedělí. Každé ze svých dětí miluje jako všechny dohromady. Jeho srdci nestačí ani ty nekonečné zástupy. Všechny nás bude *pást a vodit k pramenům živé vody*, jimiž je On

Liturgická čtení

1. čtení – Zj 7,2–4.9–14

Já, Jan, viděl jsem, jak od východu slunce vystupuje jiný anděl. Držel v ruce pečetidlo živého Boha a zvolal silným hlasem na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi i moři: „Neškodte zemi ani moři ani stromům, dokud nepoznamáme na čele služebníky našeho Boha!“ A uslyšel jsem, kolik bylo těch poznamenaných: sto čtyřiačtyřicet tisíc ze všech kmenů izraelského lidu. Potom se podívám, a hle – veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným hlasem: „Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!“ Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců a čtyř bytostí, padli na tvář před trůnem, klaněli se Bohu a volali: „Amen. Chvála, sláva, moudrost, díky, čest, moc a síla přísluší našemu Bohu na věčné věky! Amen.“ Tu na mě promluvil jeden ze starců a zeptal se mě: „Kdo jsou tihle zde v bílém rouchu a odkud přišli?“ Odpověděl jsem mu: „Můj pane, to víš ty.“ Řekl mi: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi.“

2. čtení – 1 Jan 3,1–3

Milovani! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme!

Dokončení na str. 9

sám. Jsou to prameny poznání, jehož nikdy nebude konce, prameny milování, které nezná mezí, prameny nevýslovné blaženosti, která nikdy nepomine.

Neboj se proto *soužení*. Dříve, než se naděješ, *Bůh ti setře z očí každou slzu*⁽³⁾. *V nebeském Jeruzalémě je náš domov, k němuž putujeme*.⁽⁴⁾ *Tam nebudeš mít nikdy hlad ani žízeň, nebude do tebe pražit slunce ani žádný jiný žár*.⁽⁵⁾ Začni již nyní slovem, srdcem i skutky zpívat píseň chvály se všemi nebeskými zástupy.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Řím 8,18; ⁽²⁾ Preface o slavnosti Všech svatých; ⁽³⁾ srov. Zj 7,17; ⁽⁴⁾ Preface tamtéž;

⁽⁵⁾ srov. Zj 7,16

Společenství svatých

„Už se nemohu modlit: »Věřím ve svatou církev!« – Tak mi to někdo nedávno řekl. Vzhledem k potížím, skandálům a rozmiškám uvnitř i vně církve by si mohl někdo myslet, že dotyčný má pravdu. Bezpochyby – církev trpí momentálně velkou „ztrátou image“ a mediální tlak stále narůstá. K tomu se přidružují četné požadavky na církev, aby se ve svém učení přizpůsobila změněným poměrům.

Přesto ale platí: Církev je svatá, protože je jako tajemné tělo Kristovo se svojí hlavou a se svými členy svatá. Kromě toho má schopnost svými svátostmi a svátostinami vést všechny k dokonalé svátosti, ke které jsme povoláni. „Vy tedy budete dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,48)

Kristus miloval církev a vydal svůj život, „aby ji posvětil tím, že ji očistil koupelí ve vodě, kterou doprovází slovo; on ji totiž před sebe chtěl předvést jako zcela zářící bez úhony i bez vrásky a bez čehokoliv podobného, ale svatou a neposkvrněnou“ (Ef 5,26–27). Je úkolem církve a každého jednotlivého křesťana, aby zářili do tmy světa.

„Vy jste světlo světa. Město se nemůže ukrýt, leží-li na hoře... Takto musí zářit vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a oslavovali vašeho Otce, jenž je v nebesích.“ (Mt 5,14.16) A Pavel varuje první křesťany: „A hle, Boží vůlí je toto: vaše posvěcení.“ (1 Sol 4,3) Tato svatost není vynucena milostí Boží, ale závisí podstatně na vlastním spolupůsobení. Chci vůbec být svatým? Jsem připravený něco pro to udělat? Mohu a chci přijmout všechno, co mi církev nabízí na cestě k tomuto vznešenému cíli?

Při kázání v jedné tyrolské obci před několika měsíci jsem se ptal, kdo z přítomných by chtěl přijít do nebe – ať zvedne ruku. Všichni ji zvedli. A ptal jsem se dále: Kdo by se chtěl stát svatým? Jenom jedno malé děvčátko se spontánně přihlásilo: „Já – trošku!“

„Troška“ svátosti nestačí pro cíl našeho života! V nebi jsou jenom svatí, kteří jsou dokonale svatí!

Slavnost Věch svatých, kterou slavíme každý rok 1. listopadu, nám připomíná tuto podivuhodnou skutečnost a pravdu.

Všichni v nebi jsou svatí, i když nebyli církví formálně svatořečeni. V tomto dni myslíme na všechny ty lidi, kteří nemají vlastní památku, ale přesto jsou v nebi před tváří Boží.

Počátky slavnosti Věch svatých sahají až do 4. století. Svati Efrém Syrský a Jan Zlatoústý znali už svátek Věch svatých mučedníků 13. května nebo o první neděli po Letnicích, který se v řeckém kalendáři ještě dnes nazývá „neděle svatých“. V západním světě byl od 7. století svátek Věch svatých mučedníků slaven 13. května (na připomínku zasvěcení římského Panteonu k počtě blahoslavené Panny Marie a všech svatých mučedníků 13. května 609). Slavnost Věch svatých (nejenom mučedníků) 1. listopadu přišla v 8. století z Irska a Anglie na evropský kontinent a brzy se všeobecně prosadila. Koncem 8. století se svátek začal slavit ve Francii. Papež Řehoř IV. rozšířil roku 839 památku na celou církev. Od té doby se slaví svátky Věch svatých a Věch věrných zemřelých v prvních dvou listopadových dnech.

Když mluvíme o společenství svatých, máme vždy na mysli trojí církev:

- „Ecclesia militans“ (církev bojující) – společenství všech věřících na zemi, kteří denně bojují o svatost a dokonalost.
- „Ecclesia poenitens“ (církev trpící) – společenství ubohých duší v místě očišťování.
- „Ecclesia triumphans“ (církev vítězná) – tím se myslí společenství všech svatých v nebi.

Když Izraelité táhli přes Rudé moře, byla část z nich ještě na egyptské půdě a byla pronásledována nepřítelem. Druhá část táhla Rudým mořem a byla ve strachu a obavách, jestli dosáhne cíle. Třetí část byla na druhém břehu a byla zachráněna. Všichni dohromady tvořili jeden izraelský národ.

Dokud žijeme na zemi, jsme poutníky na cestě do nebeského Jeruzaléma. To vyžaduje denní boj a zápas, abychom neztratili z očí věčný cíl. Musíme bojovat proti trojímu nepříteli: proti svůdnému světu (chtivosti očí, tělesnému chťici, pýše ži-

vota – srov. 1 Jan 2,15–16), proti žádostivosti v nás a proti neviditelnému nepříteli, ďáblu, který je mimo nás. Ve všech těchto bojích a rozmiškách nacházíme sílu, útěchu a pomoc ve svátostech a svátostinách církve, v denní modlitbě a především ve slovu Božím. „Živé je totiž Boží slovo, je účinné a ostřejší než jakýkoli dvojsečný meč, proniká až k místu, kde se dělí duch a duše, klouby a morek, může soudit hnutí a myšlenky srdce. Proto není stvoření, které by před ním zůstalo neviditelné, ale všechno je nahé a odhalené v očích toho, jemuž máme skládat účty.“ (Žid 4,12–13)

Bůh je nejenom milosrdný, ale také nanejvýš spravedlivý. „Nic poskvrněného tam nepronikne.“ (Zj 21,27) Proto existuje místo očišťování (purgatorium) pro všechny ty, kteří odešli z tohoto světa nikoliv ve stavu dokonalosti a svátosti. Duše v místě očišťování nemohou už hřešit a mají jistotu věčné spásy. Protože už samy nemohou nic dělat pro svoje posvěcení a jsou odkázány na naši pomoc, nazýváme je „ubohými dušemi“. Nezapomínejme na ně v našich modlitbách, obětech a především při slavení mše svaté – ony samy na nás budou myslet a budou našimi velkými pomocníky na naší cestě životem.

Svati v nebi dosáhli svého cíle. „Vyprali si svá roucha a vybilili je v Beránkově krvi.“ (Zj 7,14) Dívají se na Boha tváří v tvář. Apoštol Jan píše: „Milovaní, už nyní jsme Božími dětmi, a co budeme, nebylo dosud zjeveno. Víme, že až se zjeví, budeme se mu podobat, protože ho uvidíme takového, jaký je.“ (1 Jan 3,2) Svati jsou nejenom našimi velkými příklady, ale také našimi přímluvci u Boha ve všech našich záležitostech. Zvláštní vztah – vedle Matky Boží a svatého Josefa – máme pěstovat ke svému jmenovci patronovi. Nemáme svoje jméno čistě „náhodné“, protože platí: „Neboj se, vždyť jsem tě vykoupil, dal jsem ti tvé jméno: jsi můj. Půjdeš-li přes vody, budu s tebou a řeky tě nezaplaví. Projdeš-li ohněm, nebude tě bolet a plamen tě nespálí. Vždyť jsem Hospodin, tvůj Bůh, Svatý Izraele, tvůj zachránce.“ (Iz 43,1–3)

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 22/2014 přeložil -mp-

O malém a velkém štěstí

O světcích: o lidech, kteří zažili štěstí a radost dokonce i v neštěstí

Je člověk šťastný, když je zdravý, bohatý, slavný? Není zapotřebí žádných zvláštních životních zkušeností, abychom věděli, že ty „věci“, které si lidé tak často přejí, mají jedno společné: opotřebují se, nenasytí duši, jsou pomíjivé, nejsou trvalé.

Ty věci k nám volají: Ne, nejsme to my, které tě natrvalo a v hloubi duše můžeme učinit šťastnými! Buď vděčný, když se ti některá přání splní, ale uvědom si: Za peníze si můžeš mnohé koupit, mnohé dosáhneš vlastní silou, jiné ti spadne do klína jako výhra v loterii, ale štěstí není v nabídce života, není vynutitelné. Ze slávy nebo jiných splněných přání se dá žít právě tak málo, jako utišit žízeň slanou vodou.

A vůbec: Také ty a já, my všichni máme dokonce společné se zvířaty, že jdeme vstříc smrti. Pro nás všechny platí Žalm 49,17–21: „Neboj se, když se člověk obohacuje, když vzrůstá sláva jeho domu. Až umře, nemůže si z toho odnést nic, jeho sláva s ním dolů nesestoupí. Jeho duše, které za života žehnal – a dostává se ti pochvaly, že ses o sebe postaral – se připojí k potomstvu jeho otců, které už nikdy nevidí světlo. Člověk je ve svém přepychu nechápavý, podobá se němému dobytku.“

Je tedy „realista“ nevyhnutelně trudnomyslný, nešťastný? Je tedy vlastně křesťanský postoj ke světu takový, že radost a štěstí – všechno je jen mámení? Poznají se křesťané podle toho, že procházejí životem bez radosti a bez štěstí?

Ne, ne, ne! Ty dary, ty radosti, ty „sladké hrozny“ života stvořil Bůh pro radost – a podle slov sv. Terezie – „nejenom pro hříšníky“. Je sice pravda, že Bůh v nebi „setře každou slzu“ a přebývání s ním je největší touhou lidského srdce. Ale přece, před tento věčný cíl jsou představeny, podle papeže Benedikta XVI., také ještě „menší a větší naděje“, které má každý člověk (*Spe salvi* 30). Když se splní, dosáhne se určitého štěstí. Třeba doufání ve velkou, naplňující lásku, na určité postavení v povolání, na ten nebo onen pro další život rozhodující úspěch. Podobně jako milost předpokládá přirozenost, tak sláva nebo slávu pozemskou. „Nebe i země

jsou plné tvé slávy“ – tak to stojí v modlitbě Sanctus při mši svaté! Právě z tohoto textu liturgie vyplývá odpověď na otázku o vztahu člověka ke štěstí. Šťastným ho činí sláva Boží „v nebi“ a šťastným ho činí také sláva Boží „na zemi“ a v jeho pozemském životě. To platí, i když musíme dodat: podle měřítka jeho prozřetelnosti pro jednotlivého člověka.

Velký katolický filosof Josef Pieper to vyjádřil takto: „Protože je svět stvořený, proto je Bůh přítomný ve světě. Proto může být spatřen pohledem skutečně zaměřeným do hloubky věci. Obšťastňující bude toto vidění skrze lásku. Je to předtucha a začátek dokonalé radosti.“ Nebo jinak řečeno: „Každá věc ukrývá ve svém základu znamení božského původu. Když se člověku dostane na oči, uvidí, že tato věc a všechny ostatní jsou dobré způsobem překračujícím všechno pomýšlení. On to vidí, a je šťastný.“

Skutečně katolické není přeskakování nebo potlačování pozemské naděje a pozemské radosti, nýbrž vděčný pohled na „malé naděje“, a když se splní, stanou se přiměřeně „malým nebo velkým štěstím“. Tedy vydejme se na hledání a ptejme se každý sám sebe: Kde, kdy, v čem jsme uviděli štěstí, prožili nebo spolu prožili v tom, co jsme mohli vidět nebo slyšet?

Každý bude vyprávět jiné zkušenosti se štěstím. První polibek nějakého páru, který se také po další léta chová k sobě něžně. Radost matky a otce, když chovají konečně v náručí vytožené dítě. Spolu prožívané štěstí na opeře Fidelio, kdy je Florestan konečně osvobozen ze svých řetězů a smí klesnout do náručí své Leonory. Pocit lyžaře na prašanu, pocit štěstí letce windsurfingu, který klouzá po vodní hladině pozlacené sluncem, nebo horelezce, který konečně stojí na vrcholu. Turista, který na pasece v lese pozoruje hrající si liščí mláďata a doma vypráví, že obraz hrajících si mláďat ho dojal k slzám. Konečně složená zkouška, která otevírá bránu k tolika možnostem v životě, jaké je to štěstí!

Řečnickým obratem „to jsem měl štěstí“ jsou myšleny docela jiné zážitky, třeba

nečekaný únik z nebezpečné situace, nebo pokud se velké nebezpečí projeví jako nevinné. Když se jednoho muže, který žil v komunistické zemi, ptali, co bylo pro něho štěstí, vyprávěl: „Uprostřed noci jsem slyšel klepání na dveře, dva muži v černých pláštích stáli přede mnou a ptali se mě výhrůžně, jestli jsem pan Novák. Mohl jsem jim ukázat svůj průkaz a říci: »Ne, to nejsem já!« Tu zase odešli. Vidíte, to byl pro mě největší zážitek štěstí!“

Ano, tomu všemu rozumíme dobře a snad každý člověk by mohl vyprávět o zážitcích menšího nebo většího štěstí. A takové zážitky štěstí se dají dobře odlišit od bludného štěstí, které lidé nacházejí v naplnění nějaké náruživosti, nebo ještě hůře, v ukojení své nenávisti, své pomsty a podobně.

To platí stále: Mohou být na této zemi také menší nebo větší naděje a tím také menší nebo větší štěstí. Bylo by špatné považovat takové štěstí za „červivé“. Toto štěstí „neuráží“ to velké štěstí, které můžeme nalézt jenom v Bohu.

Vlastně je to přímo protiklad s naší touhou po štěstí. S odvoláním na Augustina a Pavla říká znovu papež Benedikt XVI. (*Spe salvi* 11): „Pokud se zamyslíme hlouběji, nevíme ani to, po čem skutečně toužíme, co bychom vlastně chtěli. Dokonce ani tuto skutečnost neznáme; právě v těch okamžicích, když si myslíme, že se jí dotýkáme, jí vůbec nedosahujeme... Nevíme, po čem bychom měli opravdu toužit; »pravý život« nepoznáváme; a přece víme, že určitě existuje něco, co neznáme a k čemu jsme přitahováni.“

Tedy, co je to štěstí? Nějaká definice neexistuje, štěstí se může jenom zakusit, jenom prožít a potom člověk ví, co to je štěstí a odkud přichází. Ale jak mohou být krásné takové zážitky štěstí! Avšak začínají se ztrácet už během toho, kdy je pocítujeme a zůstanou pak jenom vzpomínky – a také ty vyblednou.

Ano, co potom zůstane? Velká touha ze žalmů (např. Ž 42): „Jako prahne laň po pramenité vodě, tak prahne má duše po tobě, můj Bože!“ I když by někdo nikdy neviděl žiznivou laň u vody, každý

O slibech, které činíme dětem - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

na svět, a všichni si jej osvojujeme ještě dříve, nežli si jej uvědomíme. Těší mne, když mezi vámi procházím a vidím tatínky a maminky, kteří mi přinášejí svoje maličké. Ptám se: Kolik jim je? - Tři, čtyři týdny. A prosím Pána, aby jim žehnal. Také to je láska. Láska je slib, který muž a žena dávají každému dítěti, jehož početí jim přichází na mysl. Děti se rodí a očekávají potvrzení tohoto slibu: plně, důvěřivě a bezbranně. Stačí se na ně podívat: v každém etniku, kultuře a v každé životní situaci! Když nastane opak, jsou děti zraněny „pohoršením“, někdy nesnesitelným pohoršením, které je o to závažnější, že ho nedovedou rozšířovat. Bůh nad tímto slibem bdí již od prvního okamžiku. Vzpomínáte, co o dětech říká Ježíš? Jejich andělé odrážejí Boží pohled a Bůh nikdy neztrácí děti ze zřetel (srov. Mt 18,10). Běda těm, kdo zradí jejich důvěru, běda! Jejich důvěřivá odevzdanost našemu slibu nás od první chvíle zavazuje a soudí.

A ještě něco bych rád dodal s velkým respektem ke všem, ale také velice otevířeně. Jejich spontánní důvěra v Boha by nikdy neměla být raněna, zvláště ne z důvodu našeho více či méně vědomého nároku nahrazovat Boha. Tajemný a něžný vztah Boha a dětské duše by nikdy neměl být zneužit. Je to reálný vztah, který Bůh chce a opatruje. Dítě je od narození připraveno vnímat, že je milováno Bohem. Je k tomu ochotné. Ještě dříve než je schopno vnímat, že je samo o sobě milováno, dítě už cítí, že existuje Bůh, který má děti rád.

Dětem právě narozeným se spolu s pokrmem a péčí začíná dostávat darem potvrzení duchovních kvalit lásky. Skutky lásky přicházejí s obdržením jména, sdílením řeči, v úmyslech pohledů a podnětech úsměvů. Učí se tak, že krása mezilidských vazeb míří k naší duši, hledá naši svobodu, přijímá odlišnost druhého, uznává jej a respektuje jako rovného. Druhý zázrak, druhý slib: my - tatínek

a maminka - se ti dáváme, abychom ti dali sebe samého! A toto je láska, která v sobě nese jiskru Boží lásky. Vy, tatínci a maminky, tuto Boží jiskru máte a dětem ji dáváte; jste nástrojem Boží lásky a toto je krásné, moc krásné.

Jedině díváme-li se na děti Ježíšovy-ma očima, můžeme doopravdy pochopit, v jakém smyslu obranou rodiny chráníme lidství! Zorný úhel dětí je zorným úhlem Božího Syna. Sama církev dává ve křtu dětem velké sliby, jimiž zavazuje rodiče a celé křesťanské společenství. Svátá Ježíšova Matka, skrze niž k nám Boží Syn přišel, byl milován a narodil se jako dítě, uschopňuje církev, aby ji následovala v jejím mateřství a její víře. A svatý Josef, spravedlivý muž, který přijal, chránil a odvážně ctil toto požehnání a příslib Boží, ať nás všechny uschopní a učiní hodnými přijímat Ježíše v každém dítěti, které Bůh posílá na zem.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

► rozumí, co se tím myslí. Existuje prapůvodní touha po životě a naplnění, kterým není voda, žádné jiné dobro na tomto světě, ale jen Bůh. To je nejenom odpověď víry, ale také rozumu a zkušenosti!

Pravděpodobně by bylo možné se skoro se všemi lidmi shodnout na následující popis štěstí v životě, včetně jeho hranice: „Jsem šťastný, když zdravý dojdou domů, když mohu vejít do své zahrady a pozdravit se se svým psem. Ale to nejdůležitější je, že se cítím být milován svým partnerem v manželství, svými dětmi, svými přáteli a svým okolím. Ale vím, že toto všechno jednou skončí a cítím ve své duši ještě stále touhu, které ještě úplně nerozumím.“

Abychom porozuměli „touze laně“ v sobě, pak bychom se neměli ptát jenom našich zkušeností, ale ohlédnout se po lidech, kteří jsou opravdu šťastní! Ano, znám takové: Manžele, kteří se vzájemně milovali až do vysokého stáří, lidi v klášteře a křesťany ve světě, chytré i méně nadané lidi, ženy a muže, černé a bílé... mají společnou víru v Ježíše Krista! Nevidíte žádnou reklamu s nabídkou jejich štěstí; své štěstí, svůj pokoj čerpají z jiného světa. Jejich znakem je, že nikdo ne-

může zničit jejich vnitřní štěstí, nemůže jim je ukrást!

Je to všechno náboženská romantika? Je pravda, že také křesťané jsou někdy smutní, možná depresivní, vypadají z úkrytu své víry. A kromě toho, pomyslete na hrozná utrpení, jimž jsou vystaveny také dnes miliony lidí. Chce někdo tvrdit, že pronásledovaní křesťané jsou šťastní? Samozřejmě že ne v původním smyslu slova. A ještě jeden důležitý pokyn: Nikdo si nesmí osvojovat právo zkrášlovat neštěstí ostatních lidí nebo je popírat. Výkřik k nebi vzhledem k takovému množství nepochopitelného utrpení nikdy neumlkne v lidských dějinách.

Pravdou ale zůstane svědectví toho velkého „šťastného v neštěstí“, kterého církev uctívá jako světce: P. Maximilián Kolbe byl šťastný člověk. Také ještě v bunkru, kde ho nechali vyhladovět? Ne, že by netrpěl jako ostatní! Ale když ho už umírajícího našli a usmrtili, měl úsměv ve tváři!

Svaté Bernadettě z Lurd řekla sama Panna Maria: „Neslibuji vám, že budete šťastni na tomto světě, ale až na druhém!“ Kdo by se opovážil tvrdit, že svatá Bernadetta byla „nešťastný člověk“ - s tímto zaslíbením v srdci?

V roce 2005 napsal těžce nemocný papež Jan Pavel II. na lístek toto poselství: „Jsem šťastný, vy buďte také!“

Jeden z lubeckých mučedníků napsal jen hodinu před svojí popravou v dopise svým rodičům: „Za tři hodiny uvidím Ježíše, jsem šťastný, vy buďte také!“

Papež Benedikt XVI. cituje ve své encyklice o naději z dopisu vietnamského mučedníka Pavla Le-Bao-Thina († 1857): „Tento žalář zde je skutečným obrazem nepomíjejícího pekla... Já zůstávám pro Boží milost veselý a plný radosti, vždyť nejsem sám, ale Kristus je se mnou.“ (*Spe salvi* 37)

Takové doklady štěstí uprostřed „pekla utrpení“ je možno v archivech církve nalézat donekonečna. Je pravda, že tento tajemný zdroj štěstí v Bohu se nevyskytuje jenom u mučedníků, je dosažitelný každému křesťanovi, také těm mnoha a mnoha jiným, kteří byli Bohu díky ušetřeni takových utrpení jako jmenovaní! Každý člověk je žiznivou lani ve smyslu žalmu, každého vyzývá Ježíš (Jan 7,37): „Žizni-li někdo, ať přijde ke mně, a ať pije ten, kdo ve mne věří!“ Namísto mluvení a zápasu o štěstí, by bylo opravdu lepší jít k Ježíši a okusit.

Z VISION 2000 - 6/2014 přeložil -mp-

Nejdůležitější den v životě

Veškeré opomíjení pravdy o pomíjivosti člověka a o smrti nezmění fakt, že se právě ve chvíli smrti rozhoduje věčnost každého člověka: spása (nepomíjející štěstí nebe či dozrání k němu v očistci), nebo zavržení (největší tragédie věčnosti pekla).

Nejdůležitějším cílem našeho života na zemi je žít tak, abychom dozrávali k lásce, čili do nebe. Abychom ve chvíli své smrti mohli s čistým srdcem zopakovat, co řekl svatý Pavel: „Pro mne je životem samozřejmě Kristus a smrt znamená zisk.“ (Flp 1,21)

Ve chvíli smrti se rozhoduje o věčnosti člověka: o jeho spáse, nebo o odsouzení. Proto je úmrtní den pro každého člověka nejdůležitějším dnem jeho života na zemi. Na tuto událost se musíme připravovat po celou dobu, kdy na zemi žijeme. Ježíš Kristus nás s touto pravdou seznamuje v textech Písma svatého i v nauce katolické církve, rovněž i ve spisech mystiků a svatých, ale také prostřednictvím současné stigmatizované mystičky Cataliny Rivas z Bolívie. Od roku 1994 zažívá mystické vize, v nichž jsou jí objasňovány mnohé pravdy víry, mezi jinými o Eucharistii, svátosti pokání nebo o smyslu utrpení. V roce 2003 Ježíš spolu s Catalinou prožíval utrpení a bolest při smrti její matky a bratra, utěšoval ji, poskytoval jí úlevu v osamělosti a naplňoval její srdce vytouženým klidem. Odkaz, který jí zanechal, je určen také pro nás.

Modlitba

Prvním vzkazem, který jsme Catalininým prostřednictvím od Ježíše dostali, je výzva k modlitbě: „Posilujte se modlitbou, poněvadž v hodině, kdy budete přede Mnou muset vydat výčet ze svého života, se ocitnete sami a nazí... s rukama naplněnými nebo prázdnými (...). Buďte ve své osobní horlivosti velkodušní, překonávejte sobectví, touhu po odvetě, nečistotu, nevděčnost.“ Všechny činy a rozhodnutí, která přijmeme v dočasném životě, budou mít důsledky na věčnosti, proto nás Ježíš vybízí k neustálému kontaktu s Ním v každodenní vytrvalé modlitbě a k tomu, abychom se pouštěli do boje s hříchem a se všemi chybami, které překážejí na cestě ke svátosti. Ježíš prosí, abychom namísto egoismu vykonávali či-

ny lásky bez hranic, namísto odvety – odpuštění, místo nečistoty – prosbu o dar čistého srdce a naučení se čistému pohledu, gestům i slovům, místo nevděčnosti a domýšlivosti – vzdávání díky Bohu za všechno. Bude to první, významný krok k věčnému životu.

Svátosti

Jediným opravdovým lékem k vyléčení lidského srdce sežehnutého hříchem je samotný Ježíš, kterého můžeme osobně potkat a dovolit Mu, aby nás zahrnul svou milosrdnou láskou ve svátosti pokání, eucharistii a pomazání nemocných. Svátostná cesta je nutná k tomu, abychom mohli přejít do života věčného beze strachu a obav. Stav milosti posvěcující, neustálé naplňování se přítomností živého Boha při Nejsvětější oběti je neselhávající způsob, jak do věčnosti vejít s pokojem a Boží láskou v srdci.

Panna Maria se slovy určenými Catalině obrací na nás všechny: „Vězte, že jenom to, že se polepšíte, odřeknete se vlastních hříchů a vlastního já, vás dovede na cestu svatosti. Nesmlouvejte se svými chybami, ale překonávejte je, zaměřte se rozhodně na opačnou ctnost. Starejte se o druhé a na sebe samotné zapomínejte. Musíte hřích nenávidět z toho důvodu, čím je skutečně: urážkou Boha a zkázou

vás samých.“ Aby člověk dokázal bojovat s hříchem a nenávidět ho, musí naprosto přilnout k Ježíšovi, protože sám, ve spoléhání na vlastní síly, se nikdy neosvobodí z otroctví svých vad a hříchů. Proto na cestě do věčného života, o kterou se snaží každý z nás, je tak důležité odevzdávat Ježíšovi své hříchy a slabosti ve svátosti smíření. To On má moc nás očistit od hříchů a naše srdce proměnit svou milosrdnou láskou.

Tak Ježíš Kristus mluví o svaté zповědi v perspektivě věčnosti: „Je mojí touhou, aby každá duše byla svatá, aby tak mohla ke Mně přijít ve chvíli své smrti a aby mohla zůstat v království, které můj Otec odpradávná připravil. Nepochybně chci očistit duši už zde na zemi, aby se podle svých možností nemusela v očistci očišťovat z toho, co nedokázala odhodit v časném životě. Proto když nějaký člověk je náležitě připravený a touží Mě poznat, milovat Mě a očistit se na zemi, Já vykonám svou hrnčírskou práci, ještě jednou vymodeluji hlinu, dodám trochu vody, aby se masa zdokonalila, nebo tluču a hnětu materiál, aby změkkl, a nakonec, když už je připravený, podrobím ho vypalování v rozžhavené peci ctností, aby se dílo stalo hladkým na dotek, blyštivým a hodným představení a darování Králi.“ Na otevřenosti a chuti člověka spolupracovat s Boží vůlí tedy záleží vítězství v zápase s hříchy a chybami. To člověk rozhoduje, zda Bohu dovolí léčit a formovat svoje srdce, mysl i vůli. Není jiné cesty ke spáse, než odpuštění všech hříchů ve svátosti pokání a cesta posvěcení ve svátosti eucharistie.

Konfrontace

Lidé, kteří se ve svém životě musí smířit se smrtí blízké osoby, ponechávají často umírajícího sobě samému; dají ho do nemocnice a čekají, až umře. Pán Ježíš vysvětlil Catalině, že při takovém postupu lidé ztrácejí mnoho milostí, které Bůh pro ně na takový čas připravil. Ježíš prosil Catalinu, aby lidem objasňovala, jak mnoho milostí získají, když jsou u umírajícího a podporují ho modlitbou, když odchází do nebe. „Vaše koncentrace,“ říkal Ježíš, „musí být absolutní, a to proto, že část nebe přichází a setkává se na tomto místě. Je to chvíle, kdy to místo navštěvuje Bůh.“

Catalina Rivas

► Konfrontace se smrtí blízké osoby je těžká, ale má velkou hodnotu pro nás samotné. Není možné umírajícího ponechat samotného ve chvíli pro něj tak důležité. Catalina věrně popisuje, co viděla a slyšela od Krista v úmrtní den své matky. Ve chvíli agonie byla umírající obklopena rodinou, která se modlila. Tehdy v mystickém vidění Catalina spatřila, jak se k jejímu lůžku blíží svatí; bylo jich kolem čtyřiceti osob. Některé z nich poznala: svatého Josefa, svatého Antonína Paduánského, svatou Růženu z Limy, svatého Dominika Guzmána a svatého Silvestra. Svatí se postavili vedle strážného anděla umírající, který klečel ponořený v modlitbě. Ježíš jí vysvětlil: „To jsou její svatí patroni a duše, kterým svým utrpením pomohla ke spáse, ačkoliv je neznala. Přišly, aby byly při ní v jejím odchodu.“

Catalinina matka byla po zpovědi, po přijetí Ježíše ve svatém přijímání a po svátosti nemocných při vědomí a klidná. Prosila shromážděné o modlitbu růžence a korunku k Božímu milosrdenství a sama se zapojovala do těchto modliteb. Sjednocovala svoje bolesti s utrpením Krista a zcela se odevzdávala Bohu: „Otče, do tvých rukou svěřuji ducha svého.“ Tak klidně umírá každý člověk, který je ve stavu milosti posvěcující, úplně smířený s Bohem.

Matčino objetí

Catalina si s úžasem povšimla mládence v bílé tunice, který byl nad lůžkem umírající a chránil všechny přítomné před temnými stíny zlých duchů, které se bály k modlícím se lidem přiblížit. Posléze začali do pokoje přicházet zemřelí, Catalinin otec a další příbuzní. Pokračující modlitba růžence a korunky k Božímu milosrdenství dovolily shromážděným se soustředit a doprovázet umírající v nejvýznamnější chvíli jejího pozemského života.

Catalina takto líčí další výjevy, které spatřila v mystické vizi: „V tu chvíli jsem uviděla, že z nebe scházela Nejsvětější Panna, zůstávala ve vzduchu; přibližovala se a zastavila se u nohou mé matky, viděla jsem, že k ní vztahuje ruce. (...) V ten moment máma asi na minutu ztratila vědomí a potom zemřela. (...) Nejsvětější Panna měla velice něžný výraz tváře a usmívala se, potom přistoupila k mé matce a objala ji; také moje matka udělala totéž, svou

hlavu opřela o rameno nejsvětější Panny a obě se začaly vznášet vzhůru společně s celým houfem postav přítomných té události.“ Ježíš Catalinu vybídl, aby to svědectví zapsala a předávala je lidem. Jestliže budeme smrt, která je nejvýznamnějším momentem našeho pozemského života, prožívat v jednotě s Bohem, s naprostou

„Vězte, že jenom to, že se polepšíte, odřeknete se vlastních hříchů a vlastního já, vás dovede na cestu svatosti. Nesmlouvejte se svými chybami, ale překonávejte je, zaměřte se rozhodně na opačnou ctnost. Starejte se o druhé a na sebe samotné zapomínejte. Musíte hřích nenávidět z toho důvodu, čím je skutečně: urážkou Boha a zkárou vás samých.“

důvěrou v jeho milosrdenství, tehdy to bude nejkrásnější chvíle, až budeme uvedeni v nebeskou slávu v objetí milující Matky – Marie. Vize smrti Catalininy matky nám také ukazuje, že musíme umírající podporovat svou modlitbou. Obzvláště moc má korunka k Božímu milosrdenství a modlitba růžence, protože umírajícím vyprošuje milost přijetí daru Božího milosrdenství.

Jednota

Druhé svědectví, o které se Catalina dělí, je spojené se smrtí jejího mladšího bratra – Carlose. Catalina prožívala velikou bolest a utrpení, poněvadž jeho smrt byla pro všechny překvapením. Catalinin bratr odešel neočekávaně, bez rozloučení. Tehdy řekl Ježíš Catalině: „Moje milovaná, jsem tady, spěchám na tvoje pozvání, neopustil jsem tě ani na chvíli... Jenom zdánlivě jsi sama, Já jsem s tebou. Pomysli na moji trýzeň v zahradě Olivové. Cítil jsem se osamocen. Bojíš se? Já jsem se také bál. Cítíš potřebu s někým promluvit? Promluv se Mnou. Potřebuješ ruku, která by tě pohladila? Hle, tady jsou mé dlaně. Potřebuješ rameno, na kterém by ses mohla vyplakat? Udělej to na mém a Já osuším tvé slzy svými polibky... Tvé slzy se smísí s mými. Nejsem necitelný vůči tvému trápení. Chceš, abych byl s tebou

v době modlitby? Hle, zde jsou moji svatí andělé...“

Ježíš zdůrazňuje, že nikdy nejsme sami, jelikož On sám i andělé a svatí, blahoslavení, duše trpící v očistci jsou v pevné jednotě s námi ve společenství katolické církve. Oni nám jsou vždycky oporou a pomocí, a když se nám zdá, že jsme sami, tehdy se modleme s důvěrou a svoji bolest obětujeme Ježíšovi. Člověk, který od Pána Boha přijal milost víry a stará se o to, aby prostřednictvím modlitby, svátostného života a činů lásky byla stále živá v jeho srdci, není nikdy sám. Pán Ježíš o tom takto mluví ke Catalině: „Pamatuj, že blahoslavení vás ozařují obšťastňujícím světlem; můžeš si být naprosto jista, že díky té jednotě církve ti, kteří vás předešli a opustili vás plní lásky, vám pomáhají svými modlitbami, jsou vám blízko, aby vás mohli potěšit v trápení, posilovat ve zkouškách, aby odstraňovali překážky, s kterými se setkáváte na své cestě, a aby vám pomáhali zvládat lživě připravené pasti, které na vás chystá váš nepřítel.“

Stejně tak se s námi vždycky v těžkých chvílích sjednocuje Panna Maria. To Ona je pro každého z nás vzorem v prožívání utrpení i radosti, v naplňování Boží vůle, v modlitbě i v setrávání s Bohem. Prostřednictvím Cataliny Matka Boží slibuje, že se postará o všechny, kteří Ji budou prosit o pomoc: „Především se musíte shodovat s Boží vůlí, a to tehdy, kdy vám posílá události radostné, jako i ty nemilé a bolestné. Musíte se modlit, abyste měli stálého ducha modlitby, abyste odvážně prožívali svůj život, pro Pánovu lásku, a to i když se zdá být hořký a plný trápení. (...) Má milovaná, ochranu před svým trápením hledej u své Nebeské Matky.“

Cesta ke svatosti

Ježíš touží všechny přijmout do společenství svatých, čeká jenom na náš souhlas, aby mohl začít působit v našem životě a přivést nás ke svatosti. Čím důvěrněji se svěřujeme Neposkrvněnému Srdci Panny Marie a čím víc toužíme po tom, aby nás objalo Nejsvětější Srdce Ježíšovo, tím jsme blíž k pramenu lásky. Ježíš nám objasňuje, že cesta ke svatosti vede skrze lásku k bližnímu: „Je to velmi smutná věc, mít důkaz pro to, že na zemi je v každé chvíli přikázání lásky k bližnímu potlačováno egoismem, závistí, nenávistí nebo rozdělením.“

► Tak je důstojnost Božích stvoření rozbita na malé kousky údery duchovního zotročení, které z nich dělá oběti nezřízených vášní.“ Ježíš touží každého z nás dovést nejjednodušší cestou ke svatosti a udělovat nám všechny potřebné milosti. Avšak jak často člověk nechce využít Boží dobroty a Božích darů, zanedbává modlitbu, nevyužívá svátostí, tvrdí, že sám jde nejlepší cestou ke spáse. Ježíš se dělí s Catalinou o smutek, který pocítuje, když lidé žijí tak, jako by On neexistoval, nebo když jeho láskou pohrdají a odmítají Ho.

Pán Ježíš Catalině říkal o situaci, kdy člověk umírá mladý a náhle. V tomto kontextu znějí slova o každodenním výběru cesty obzvláště výmluvně: „Ten předčasný odchod – podle způsobu lidského myšlení – ať je učí žít se zapálenou lampou, v hledání každodenní svatosti, avšak ne takové, jak ji vnímá člověk – která v mých očích nemá žádnou hodnotu a právě naopak Mí způsobuje veliký smutek. Rmoutí Mne, když vidím, že hodně mých dětí předstírá zbožnost, že lidé jsou daleko od jejího prožívání, že ji předvádějí jenom pro osobní užitek... Lidé jsou klamáni kvůli získání moci a převahy nad druhými nebo se manipuluje věcmi podle vlastní chuti a rozmaru. Co si o tom myslí Ježíš? Hle, na co se lidé mají ptát sami sebe, když domýšlivost a duch licoměrné kritiky vězní duše.“

Člověk si musí uvědomovat, že může být v každé chvíli vyzván, aby prokázal, jaký byl jeho život před Bohem. Není to vědomí, které má vzbuzovat strach a hrůzu, ale má být pobídnutím, aby se člověk snažil a usiloval o každodenní život v Boží perspektivě věčnosti.

Ohrožení

Ježíš v Catalinových vizích uvádí také obrazy četných ohrožení, neviditelných, ale obzvláště nebezpečných, vytvářejících falešný obraz Boha v lidském vědomí a představujících hřích jako zdroj štěstí. Catalina Rivas prožila vizi, v níž Ježíš lidem sdělil své varování. Když se člověk dobrovolně rozhoduje pro život vzdálený od Boha, tehdy je ohrožen tím, že ztratí možnost spásy. Ježíš poukázal na to, jak velkou tragédií je neshodovat se s Boží vůlí, a to zvláště, když jde o umírajícího člověka, který nemá být ponecháván o samotě. Catalina Rivas spatřila nemocniční pokoj, ve kterém ležel muž a křičel:

„Jak je to možné, že já musím umřít! Jak to Bůh může dovolit, abych umřel! Udělejte něco..., nechci umřít!“ Plný nekľidu, vzteku a vzpoury zůstal sám tváří v tvář smrti. Nikdo z rodiny se nemodlil za duši umírajícího. Catalina Rivas viděla jenom zoufalý pláč nebo naprostý nezajím přibuzných o osud onoho muže. Zemřel bez smíření s Bohem, s rodinou i se sebou samotným. Catalina popisuje: „Spatřila jsem Nejsvětější Pannu, která té scéně z dálky přihlížela s rukama sepjatýma k modlitbě, po její tváři kanuly slzy. Po boku nemocného byl anděl a měl velice smutný vzhled; jednou rukou si zakrýval tvář, druhou se dotýkal nemocného. Potom anděl vstal a rukama se snažil odehnat od nemocného přízraky, které se k němu blížily. Ty postavy byly znetvořené, zohyděné, měly hlavy jako jelení, medvědí nebo koně, nemohla jsem je vidět zřetelně, protože byly temné. (...) Po několika minutách muž zemřel. A já jsem si všimla, že když se jeho duše oddělovala od těla, všechny ty příšery na ni skočily, napadaly ji ze všech stran; měly podobu vlků, divokých psů a bestii, které trhaly kořist. Avšak náhle se před nimi objevil anděl, pozvedl ruku a přikázal jim: »Zadržte! Pusťte ho, nejdřív musí stanout před Božím trůnem a být souzen!«“

Ta tragická scéna je pro nás žijící výstrahou. Ježíš připomíná, že ve chvíli smrti bude muset každý z nás stanout před Božím soudem. Proto nám každý den dává na vybranou: „Hleď, dnes ti předkládám

život a štěstí, smrt a neštěstí.“ (Dt 30,15) Jenom když si vybereme příkázání Desatera, vybíráme si život. Vybíráme-li hřích, vybíráme smrt. Obě vize – umírání člověka ve stavu milosti posvěcující s modlicí se rodinou, nebo vize smrti člověka v podobě úplného odmítnutí Božího milosrdenství – to je následek dvou odlišných životních výběrů. Člověk má svobodu vlastního výběru. Pán Bůh „na počátku stvořil člověka a ponechal mu možnost rozhodovat se“ (Sir 15,14). Na našem každodenním výběru záleží, zda náš úmrtní den bude nejpěknější korunou našeho pozemského života, nebo se stane počátkem naší tragédie věčného odsouzení. „Co kdo zasévá, to sklízí: kdo zasévá do svého těla, z těla sklídí zkázu; kdo zasévá do ducha, sklídí z ducha věčný život.“ (Gal 6,7-8) Ježíš nás vybízí k tomu, abychom vždycky byli ve stavu milosti posvěcující a povstávali hned z každého těžkého hříchu. Prosí nás také, abychom pomáhali svou modlitbou umírajícím a modlili se za trpící duše v očistci.

Z Mihujsie się! 4/2014 přeložila-vv-

Matrice cyrilometodějská s. r. o. vydala brožurku **BOŽÍ PROZŘETELNOST • Jiný pohled na smrt – brož., A5, 40 stran, 30 Kč**. Brožurka obsahuje také svědectví Cataliny Rivas o smrti její matky a jejího bratra. Více na www.maticecm.cz.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Každý, kdo skládá tuto naději v něho, uchovává se čistý, jako on je čistý.

Evangelium – Mt 5,1-12a

Když (Ježíš) uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Bla-

hoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízní po spavedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

Malice cyrilometodějská - 25 let obnovené činnosti spolku (1)

V letošním roce jsme si připomněli 115. výročí založení spolku Malice cyrilometodějská (dále jen MCM) a 25 let od jeho obnovení v roce 1990. K této příležitosti jsme zmapovali jeho historii od počátků do současnosti. Dějiny MCM se odehrávají v rámci celkového vývoje a obecných tendencí na území dnešního českého státu, proto je dále také přiblíženo historické pozadí a realie v habsburské monarchii a pak v Československu, resp. České republice, s důrazem na situaci v Olomouci, jakožto domovském městě MCM. Opomenuty nejsou také klíčové osobnosti Malice.

Od 2. poloviny 19. století se začaly v habsburské monarchii objevovat nové ideové, politické a kulturní proudy, díky nimž pozvolna docházelo k hospodářským, demografickým i sociálním změnám. V Olomouci tomu nebylo jinak. Následující vývoj byl však určen skutečností, že v tomto městě se až do roku 1918 hlásila většina obyvatel k německé národnosti, zatímco okolní vesnice byly víceméně české. Národnostní snahy olomouckých Čechů, a zejména jejich výraznější politizace, se dostávaly více do popředí od poloviny 70. let 19. století, kdy také politici na celostátní úrovni ustoupili od pasivní rezistence. V Olomouci dochází ke štěpení české politické strany - objevuje se agrární směr reprezentovaný novinami *Pozor*, staročesky orientovaný *Politický spolek* a v 90. letech 19. století *Moravská pokroková strana* a *Katolická národní strana na Moravě*, založená knězem Antonínem Cyrilem Stojanem⁽¹⁾ a advokátem Mořicem Hrubanem⁽²⁾ za podpory arcibiskupa Theodora Kohna⁽³⁾. Tiskovým orgánem katolické stany se stal list *Našinec*.

Jedním z hlavních zdrojů konfliktů mezi Čechy a Němci byl vznik a rozvoj českého školství, zvláště základní vzdělávání. Ačkoli se školským zákonem z roku 1869 otevřela cesta změnám v této oblasti, olomoucká radnice jim nakloněna nebyla. Základní školství bylo nově tvořeno školou obecnou a měšťanskou, povinnými

pro děti od 6 do 14 let. Češi si moc dobře uvědomovali, že pro emancipaci českého národa je nezbytné vychovat novou generaci, u které bude v českých školách probouzena láska k národu, vlasti, českému jazyku i národním dějinám. Je důležité také připomenout, že z vlivu církve se školství vymanilo v roce 1868.⁽⁴⁾ Zůstala jen výuka náboženství a možnost zřizovat soukromé církevní školy.⁽⁵⁾

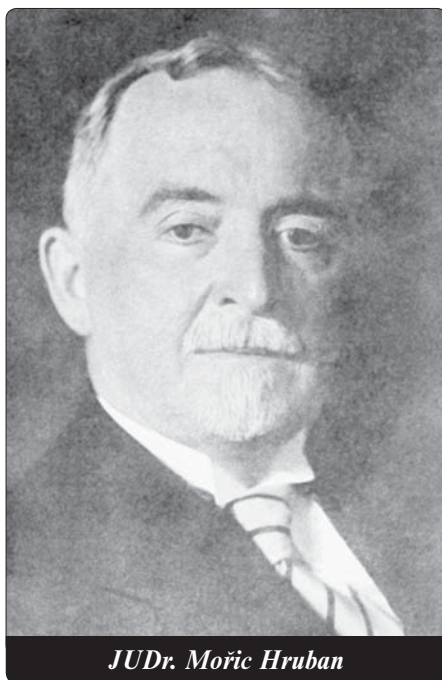
V Olomouci tedy žádosti o vznik veřejné české obecné školy nebyly vyslyšeny, tudíž za podpory *České besedy* a *Občanské záložny* byl ustaven spolek *Malice školská* a následně zřízena soukromá matiční obecná škola. Až výnos Ministerstva kultury a vyučování z 30. ledna 1884 donutil radnici otevřít veřejnou obecnou školu. Ale boj neustal, neboť bylo potřeba rozšiřovat třídy, shánět žáky, zajistit vyučovací prostředky aj. Žádosti o pomoc adresované českému obyvatelstvu byly uveřejňovány mimo jiné v místním tisku (*Našinec*, *Pozor*). Důležité byly výzvy českým rodičům, aby neposílali své děti do německých škol.

Úspěšnější byli olomoučtí Češi na poli středního školství, kdy již v roce 1867 bylo otevřeno Slovanské gymnázium s českou

vyučovací řečí. Dále ale bylo třeba nabídnout českým studentům možnost studia na reálce či odborných školách. Ačkoli reálka zahájila výuku až v roce 1902, učňovské a odborné školy za podpory *Malice školské* vznikaly již dříve (například živnostenská pokračovací škola v roce 1883, rolnická hospodářská škola v roce 1876). Co se týče vysokých škol, v Olomouci zůstala pouze teologická fakulta. I když se v různých vlnách objevovaly snahy o obnovu zrušené univerzity, nedošlo v tomto období k jejich naplnění.

Klíčovým předpokladem pro rozvoj národního uvědomění se stal rozmach spolkového života. Lidé se sdružovali už od nepaměti, ale až 19. století dodalo této oblasti jiný rozměr. Moderní spolkový život charakterizovalo dobrovolné sdružování lidí do určitého spolku. Podle Jiřího Pražáka je spolek „dobrovolné, trvalé spojení se několika osob v organismus, samostatnou osobnost reprezentující, k dosažení některého účelu životního.[...] Spolek jest, jak dotčeno, dobrovolným spojením rázu soukromého: jak vznik jeho, tak i účastenství jednotlivců v něm, další působení spolku, jakož i prostředky k dosažení účelu spolkového, to vše zakládá se na usnesení se účastníků, které bývá učiněno ve formě zvláštních písemných pravidel nazvaných stanovy, a bez těchto usnesení neexistuje spolek, resp. ta která instituce spolková.“⁽⁶⁾

V počáteční fázi spolky také nahrazovaly politické strany. Nejstaršími spolky v Olomouci byly *Slovanský čtenářský spolek* a *Občanská beseda*. Agitace ve prospěch českého národního hnutí se promítala do spolkového života od 70. let 19. století, kdy vznikla *Malice školská*, *Slovanský dělnický spolek*, *Spolek paní a dívek*. O desetiletí později je už patrnější zacílení spolků na určitou společenskou vrstvu či politický proud. Širší územní působnost měla *Národní jednota pro východní Moravu*, ustavená v červnu 1885. A českých spolků stále přibývalo. Dle jediného známého přehledu vzniklo v Olomouci do roku 1918 celkem 134 spolků.⁽⁷⁾ S rozvojem spolkového života se objevila

JUDr. Mořic Hruban

► potřeba vytvořit nové centrum, které by nahradilo již nevyhovující prostory Občanské besedy a stalo se důstojným reprezentativním místem pro pořádání různých společenských a kulturních akcí. V roce 1885 byla ustavena *První česká stavební společnost*, která odpovídající budovu během tří let postavila. V centru města tak vznikl Národní dům s několika sály, spolkovými místnostmi, hotelem, restaurací a kavárnou. V tomto novém hlavním středisku českého národního života byla také v roce 1889 zřízena první stálá česká knihovna.⁽⁸⁾

Spolek Matice cyrilometodějská

Počátky Matice cyrilometodějské spadají do začátku června 1900, kdy byla v tisku publikována výzva, aby byl založen spolek, který by podporoval vzdělání české mládeže, zejména v oblasti náboženství. Za touto výzvou stáli tři mladí kněží: Dr. Augustin Štancl,⁽⁹⁾ Dr. Cyril Sládeček⁽¹⁰⁾ a P. Jan Kořistka. I přes kritiku zástupců jiných politických skupin a jejich tiskových orgánů (například *Pozor, Čas*), se 20. června objevila v Našinci výzva, aby se příznivci Matice cyrilometodějské zúčastnili valné hromady. Ta se uskutečnila 25. června 1900 ve 20.30 hodin v Národním domě. „Ustavil se český spolek školský, jehož úkolem jest založiti a vydržovati školy měšťanské, a zvláště odborné aj., svěřiti jich správu řádu Školských bratří, a tak uvésti tento učitelský a vychovatelský řád do naší Moravěny.“⁽¹¹⁾ Členů bylo v té chvíli přihlášeno 42, valné hromady se zúčastnilo 28. Hlavní řečník, Mořic Hruban, zejména vysvětloval činnost školských bratří⁽¹²⁾, na které se ve věci zřízení české školy chtěli obrátit. Jejich činnost prý znají z Francie a již několik let působí v Praze, kde provozují českou školu obecnou a měšťanskou (v Bubenči). Matice školská v Olomouci totiž nyní nemá finance na měšťanskou či odbornou školu. Jako hlavní argument pro školu pod správou školských bratří, kromě finanční stránky, uváděli potřebu děti nejen vyučovat a vzdělávat, nýbrž taktéž vychovávat, aby „byly zachovány nejen národu, ale také víře a náboženství“⁽¹³⁾. Jak vyplývá z řeči Mořice Hrubana, rád byl již kontaktován a čeká se jen na to, až rozšíří svou českou provincii, aby měli dostatek českých učitelů z řad svých řádových bratří.

Prvním úkolem MCM tak má být získání domu pro školské bratry i školu. K tomu potřebovala podporu významných, vážených osobností olomouckého církevního či společenského života, což se také zdařilo, jak dokládá seznam zvolených představitelů spolku. Do dvanáctičlenného výboru byli zvoleni: Václav Divina, Jindřich Geisler⁽¹⁴⁾, Jan Havlásek, Jan Hlavica, Mořic Hruban, Jan Kořistka, Jan Kubiček, Alois Ležák, Alois Palát, Karel Sojka, Augustin Štancl, Josef Suchan. Revizory se stali Ludvík Pazdírek a Bedřich Bednář.

Ke slovu se na valné hromadě dále přihlásil mj. A. Palát, který popřál spolku i řádu, aby se jim dobře vedlo a na závěr projevil přání: „*Kěž v práci za tímto krásným cílem se sjednotí česká společnost olomoucká a tak vzejde nám jasná jítřenka lepší budoucnosti pro českou národnost v Olomouci, okolí a celé vlasti, čemuž volám upřímně: Zdař Bůh!*“⁽¹⁵⁾

Avšak neozývaly se jen kladné hlasy. Vystoupil také dr. Svěrák, „*jenž prohlásil se nepřitelem spolku založeného z důvodů národnostních, paedagogických a politických*“⁽¹⁶⁾ a pronesl řeč „*celkem všední radikální fráze obsahující*“.⁽¹⁷⁾

Po valné hromadě pak byli voleni funkcionáři MCM: starosta Mořic Hruban, místopředseda Augustin Štancl, jednatel Alois Ležák, pokladník Jan Kořistka.

Založení MCM rozpoutalo odpor u „pokrokařů“ sdružených kolem *Pozoru* a německých stran. Na jejich výpady vždy reagoval *Našinec*, který vyvracel tvrzení o nepotřebnosti dalšího školského spolku, přivedení školských bratří, a samozřejmě mu náležitě odpovídal: vyčítal *Pozoru* zejména neschopnost něco změnit, že stále jen mluví naprázdno a skutky nejsou vidět. „*Proto je bouření Pozorovo proti Matici Cyrillo-Methodějské jen padoušských rýpáním*.“⁽¹⁸⁾ Stejně tak na Matici útočily články v německém *Mährisches Tagblatt*.

(Pokračování)

Poznámky:

⁽¹⁾ Msgr. ThDr. Antonín Cyril Stojan (22. května 1851, Beňov – 29. září 1923, Olomouc) byl moravský římskokatolický duchovní a politik (poslanec Říšské rady, po vzniku ČSR poslanec Národního shromáždění ČSR, od r. 1920 senátor za ČSL), v letech 1921–1923 arcibiskup olomoucký a metropolita moravský. Svými

aktivitami v sociální oblasti položil základy České katolické charity. Více viz Němec, Jaroslav: *A. C. Stojan a jeho dílo*. Olomouc 2007

⁽²⁾ JUDr. Mořic Hruban (30. listopadu 1862, Brodek u Prostějova – 16. září 1945, Olomouc) byl právník, politik (poslanec Říšské rady, Moravského zemského sněmu a později Národního shromáždění ČSR, v letech 1918–1919 byl ministrem bez portfeje ve vládě Karla Kramáře). Spoluzakladatel a předseda *Katolické strany národní na Moravě*.

⁽³⁾ Prof. ThDr. Theodor Kohn (22. března 1845, Břežnice – 3. prosince 1915, Ehrenhausen, Štýrsko) byl olomoucký arcibiskup v letech 1892–1904.

⁽⁴⁾ Říšský zákon z ledna 1868.

⁽⁵⁾ Kasiková, H. a kol.: *Pedagogika pro učitele*. Praha 2007, s. 73.

⁽⁶⁾ Pražák, J.: *Rakouské právo ústavní. Ústava říšská*. Díl první, část třetí. Praha 1898, s. 74 a 76.

⁽⁷⁾ Kol. autorů: *Dějiny Olomouce*, 2. svazek. Olomouc 2009, s. 70.

⁽⁸⁾ Tamtéž.

⁽⁹⁾ ThDr. Augustin Štancl (5. října 1871, Bruck an der Mur – 21. prosince 1962, Senohraby) byl český římskokatolický kněz, středoškolský profesor, katolický publicista, podporovatel českého salesiánského díla a propagátor ideje tzv. katolické školy na Moravě. Více viz Němec, Vít: *Augustin Štancl: kněz, katecheta, školský pracovník a průkopník salesiánského díla na Moravě*. Uherské Hradiště 2014.

⁽¹⁰⁾ ThDr. Cyril Sládeček (1. března 1864, Dřevohostice – 20. srpna 1910, Olomouc).

⁽¹¹⁾ Ustavující valná hromada Matice Cyrillo-Methodějské v Olomouci, Našinec, 27. 6. 1900, s. 1.

⁽¹²⁾ Školští bratři (Institut bratří křesťanských škol) byli založeni v roce 1679 ve Francii sv. Janem Křtitelem de la Salle. Jejich hlavní činností je poskytování bezplatného školství a křesťanské výchovy. Do Prahy přišli v roce 1899 a založili penzionát a obecnou školu. V roce 1908 vznikl český učitelský ústav. Za první republiky měli školští bratři 10 domů a v nich 140 bratří. Srov. Vaško, Václav: *Neumlčená. Kronika katolické církve v Československu po druhé světové válce II*. Praha 1990, s. 162.

⁽¹³⁾ Ustavující valná hromada Matice Cyrillo-Methodějské v Olomouci, Našinec, 27. 6. 1900, s. 1.

⁽¹⁴⁾ Jindřich Geisler (15. července 1849, Laškov – 18. března 1927, Olomouc) byl kněz, hudební kritik, organizátor hudebního života, učitel liturgického zpěvu a zakladatel hudebního spolku *Žerotín*, přítel hudebního skladatele Antonína Dvořáka.

⁽¹⁵⁾ Ustavující valná hromada Matice Cyrillo-Methodějské v Olomouci, Našinec, 27. 6. 1900, s. 1–2.

⁽¹⁶⁾ Tamtéž, s. 1.

⁽¹⁷⁾ Tamtéž.

⁽¹⁸⁾ Denní zprávy, Našinec, 29. 6. 1900, s. 2.

Suma o darech svatého Josefa (2)

Původ díla

První místo mezi knihami Isidora Isolaniho náleží však již uvedenému veledílu *Suma o darech svatého Josefa*: to také nejvíce odolalo propadlosti času. Na rozdíl od mnoha údajů o životě jeho autora, o kterých víme jen částečně a nepřesně, máme k dispozici jednoznačná data, která se týkají vzniku tohoto díla, neboť je v jeho závěru uvádí samotný Isidoro Isolani: Začal je psát v březnu roku 1514 v obci Fontanellato. Bylo to velmi příhodné místo pro započítí takového díla – a zřejmě ono samo se stalo inspirací k jeho sepsání – neboť se jednalo, jak píše sám Isidoro Isolani, o „místo svatého Josefa“ (*locum sancti Ioseph*), totiž o obec s kostelíkem-oratoří sv. Josefa, který podle tradice pocházel z roku 1397. Sem byly dva roky před Isolaniho příchodem, tedy v roce 1512, povoláni místní hraběnkou dominikáni, aby při kostelíku sv. Josefa založili malý klášter. Dominikáni zde také začali šířit úctu k Panně Marii Růžencové, takže Fontanellato se pozvolna stalo a dodnes zůstává jednou z nejvýznamnějších mariánských a růžencových svatyní severní Itálie.

Celá Suma byla pak dokončena o slavnosti svatých apoštolů Šimona a Judy, tedy dne 28. října 1521 v Pavii a v témže městě poprvé publikována v následujícím roce. Do téhož roku je datováno úvodní věnování díla papeži Hadriánovi VI.⁽¹⁾

Prameny díla

Co se týká pramenů Sumy, je jím na prvním místě samozřejmě Písmo svaté, ať jsou to biblická místa, která hovoří o sv. Josefovi přímo – těch kvantitativně není mnoho – nebo mnohem početnější místa, jež píšou o pěstounovi Páně nepřímě. Písmo svaté je zde užíváno nejen podle svého bezprostředního literárního významu, ale také a často podle svého smyslu alegorického či přeneseného.

Náš autor se dále opírá o autoritu církve, tedy o to, co dnes označujeme jako magisterium církve, a tuto autoritu velmi zdůrazňuje v kontextu polemiky s protestantstvím. Nakonec se odvolává na nemalý počet různých učitelů a teologů: zhruba

ba v dvou stech odkazech je zde citováno více než třicet autorů. Jedná se o antické pohanské autory (Aristotela, Platóna, Cicerona aj.), o východní a západní církevní Otce a o středověké scholastiky (zvláště sv. Alberta Velikého a sv. Tomáše Akvinského). Isolanimu nejsou neznámí také novější autoři, které jsme jmenovali na počátku: sv. Vincenc Ferrerský, Jean Gerson a sv. Bernardin Sienský.

Spekulativně-afektivní charakter díla

Suma o darech svatého Josefa je klasickým scholastickým dílem. Právě uvedené prameny slouží tudíž jako principy – odrazový můstek – pro rozvíjení spekulativního myšlení o snoubenci Panny Marie. Slovo „spekulativní“ je v současnosti často chápáno negativně, jako něco „vymyšleného“, a proto více či méně nereálného. Ve svém původním významu však znamená něco velmi pozitivního a hlubokého, jak na to ukazuje i skutečnost, že ve středověku bylo slovo „spekulativní“ často chápáno jako synonymum „kontemplativního“. Při spekulaci jde tak o to, rozvinout sílu lidského rozumu – jde o to, „myslet“ – a snažit se s pomocí tohoto rozumu co nejvíce odhalit nebo – řečeno obrazně – „vydolovat“, co je v oněch principech Písma svatého a Tradice jako velké duchovní bohatství skrytě obsaženo. V tom ostatně spočívá podstatný úkol celé teologie. Naše Suma je tedy spekulativní v tomto původním, hlubokém významu.

S tím je spojeno také to, že se nejedná o nějakou suchou spekulaci, nýbrž o rozumové uvažování, které jde ruku v ruce s úctou a láskou ke sv. Josefovi: o poznání, které vede k lásce, a naopak o lásku, jež podněcuje poznání. Tuto lásku můžeme také označit jako „cit“ (*affectus*), ne ve smyslu nějakého prchavého smyslového citu, nýbrž ve smyslu trvalého citu vůle. Svým spojením rozumu a citu čili svým spekulativně-afektivním charakterem kráčí *Suma o darech svatého Josefa* ve stopách nejlepších tradic církevních Otců a velkých středověkých scholastiků v čele se sv. Tomášem Akvinským, kteří od sebe nikdy neoddělovali teologii a duchovní život.

Obsah díla

V úvodní části Sumy nacházíme věnování papeži Hadriánovi VI., prolog autora a to, co je zde nazváno *hypotheses*, neboli základní principy vzaté z Písma svatého a Tradice, které jsou výchozími body a základy následného uvažování o sv. Josefovi.

Dílo se pak dělí na čtyři části. První část o 17 kapitolách pojednává o „darech“, kterých se sv. Josefovi dostalo před jeho manželstvím s Pannou Marií. Druhá část o 15 kapitolách probírá „dary“ sv. Josefa, jež následovaly po jeho manželství s Pannou Marií. Třetí část o 22 kapitolách hovoří o požehnáních Starého a Nového zákona, která se naplnila na sv. Josefovi, a konečně předmětem čtvrté části o 10 kapitolách je smrt a posmrtná oslava sv. Josefa.

Edice díla

Jak už bylo řečeno, *Suma o darech svatého Josefa* byla poprvé uveřejněna v Pavii v roce 1522. V roce 1861 bylo v Avignonu publikováno vydání latinsko-francouzské,⁽²⁾ jehož francouzská část byla znovu přetištěna v roce 2005.⁽³⁾ V roce 1887 vyšla v Římě nová edice latinského originálu díla péčí dominikánského historika Joachima-Josepha Berthiera.⁽⁴⁾ Ve Španělsku, které tak uctívá sv. Josefa, se Suma dočkala dvojího vydání: v roce 1887 vyšel v Barceloně její překlad do španělštiny od Josého Pallase a v roce 1953 její latinsko-španělská verze dominikánského teologa Bonifacia Llamery.⁽⁵⁾

Zhodnocení díla

Bonifacio Llamera, významný josefolog, také výstižně oceňuje velikost Isolaniho díla: „Veřejná úcta uznává, že Isidoro Isolani je v josefovské teologii tím, čím je Hugo od Svatého Těla, Santes Pagnini a Sixtus Sienský ve zkoumání a výkladu Písma svatého;⁽⁶⁾ tím, čím je Albert Veliký ve filosofii, Tomáš Akvinský v dogmatické teologii, Rajmund z Peñafortu v kanonickém právu a morální teologii a Melchor Cano ve vědě o teologických místech.⁽⁷⁾ Dáváme mu toto místo nejenom pro prvenství časové, nýbrž také pro plnost nauky, neboť napsal nejdokonalej-

Petice proti novele zákona o registrovaném partnerství

Braňme práva nevinných dětí, neexperimentujme na bezbranných, ale naopak usilujme o zajištění jejich důstojné budoucnosti

Dnes víc než kdy jindy je třeba vytvářet stabilní rodinné zázemí a usilovat o řešení problémů, s nimiž se dnešní rodiny potýkají.

Uznávám lidskou důstojnost všech, ale nutně odmítám uměle měnit zákony přirozenosti a přírody, podle naší libovůle. Pouze spojení muže a ženy otevírá cestu k nové naději, kterou nazýváme ČLOVĚK. To, samo o sobě, je mimořádný zázrak, který od nepaměti určoval lidstvo a otevíral cestu pro budoucí generace. Proto se, z hlediska přirozeného řádu věcí, mohou stát skutečnými rodiči pouze muž a žena.

Muž a žena jsou biologicky odlišní ve své stavbě těla a mají odlišné biologické funkce i emocionální projevy. Žena je tvůrkyní tepla domova a muž je ochráncem ženy a rodiny jako takové. Žena je srdcem a muž hlavou. Jsem si jista, že základem společnosti je spořádaná, dobře fungující a pevná rodina. Naším úkolem je usilovat o vytvoření takových podmínek, aby se naše rodiny staly pevným pilířem společnosti a celého národa. Cílem není odhodit tento osvědčený model, jestliže snad i v některých aspektech selže, a hledat jiný – alternativní model, ale naopak s láskou a úctou podat našim rodinám pomocnou ruku a snažit se učinit vše pro to, aby překonaly krizi, kterou prochází. Dobře fun-

gující rodina, již tvoří jeden muž a jedna žena, je skutečnou budoucností pro každý národ. Naopak ničení tohoto modelu povede v konečném důsledku i k samotnému zničení celého národa.

Proto nesouhlasím s připravovanou novelou zákona o registrovaném partnerství, která by měla umožnit homosexuálním párům adopci. Jsem přesvědčena o tom, že otcem je vždy muž a matkou žena, ne registrovaní partneři. Novými alternativními variantami zpochybňujeme staletími osvědčený a fungující model rodiny. Proto podporuji petici proti této novele. Chci zdůraznit, že tato petice není namířena proti homosexuálům. Je namířena proti absurdnímu uzákonění adopce těmito páry. Jak mnozí víte, homosexuální lobby usilovala postupnými plíživými kroky nejdříve o registrované partnerství, v nynější době o adopci, a proto je nutné se ptát, co nás čeká příště? Jsem přesvědčena, že – po zkušenostech z jiných zemích – bude následovat apel na uzákonění homosexuálního manželství, a s tím související zrušení pojmů „otec“ a „matka“, jež by měly být nahrazeny pojmy „rodič (1)“, „rodič (2)“. Proto je nutné si položit otázku: budeme stejně důvěřiví, jako poslanci v roce 2006, nebo se raději poučíme z této chyby, a naopak se staneme prozíravými a moudrymi? Pokud ne, tak

příště již může být příliš pozdě něco napravovat, podobně jako dnes je velmi nepravděpodobné, že by byl zrušen zákon o registrovaném partnerství.

Uvědomuji si především to, že je nutné chránit zájmy těch, kteří se sami bránit nemohou – práva nevinných dětí. Je naší povinností usilovat o vytvoření těch nejlepších a stabilních podmínek pro výchovu dítěte a ne utvářet jiné alternativy, které nikdy nemohou nahradit základní model rodiny. Vytvářením těchto alternativ neuváženě experimentujeme na bezbranných dětech, a tím zároveň zpochybňujeme to, co po staletí dávalo skutečný smysl a životodárný impuls naší civilizaci – RODINU, kterou tvoří pouze muž a žena. Tento model je třeba mít v úctě a chránit jej, aby zůstal i nadále pevným pilířem naší společnosti.

Mějte na mysli, že budoucnost dětí a národa je i ve Vašich rukou.

S pozdravem a úctou

*Ing. Pavlína Nytrová,
poslankyně Parlamentu ČR*

Zmíněnou petici můžete podepsat elektronicky zde:

<http://www.petice-adopce.cz>

http://www.petice24.com/petice_proti_zakonu_adopce_dti_pro_homosexuality

Poznámka redakce: Je morální povinností každého pokřtěného katolíka zasazovat se veřejně proti zákonům, odporujícím zákonům Božím a jeho stvořitelskému záměru. Podepsáním této petice máme jedinečnou možnost splnit svoji občanskou povinnost.

► ší a nejhlubší teologický traktát o svatém patriarchovi.“⁽⁸⁾

* * *

Co říci na závěr? Když Isidoro Isolani psal dedikaci svého díla papeži Hadriánovi VI., poukazoval na mnohá soužení, která tehdy postihovala Itálii a celé křesťanstvo jak z hlediska civilního, tak z hlediska církevního (vzpomínali jsme bludy Martina Luthera), a viděl v úctě k sv. Josefovi lék na tuto situaci. Také dnešní situace světa a církve je velmi kritická a i dnes vzývání pěstouna Páně, jež vychází z jeho hlubšího poznání a z lásky k němu, může být účinnou pomocí. Kéž k tomu svým dí-

lem přispěje i překlad *Sumy o darech svatého Josefa*, který budeme nyní ve Světle uveřejňovat.

(Pokračování)

P. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- (1) Tento papež Holanďan vládl zhruba jeden rok – od 31. 8. 1522 do 14. 9. 1523, a tak nestačil uskutečnit reformu církve, jak to měl v úmyslu.
- (2) Vydal je nakladatel Amedeus Chaillot. Překladatel se skrývá za zkratkami „D. Cr.“.
- (3) Tento reprint vydalo nakladatelství Delacroix.
- (4) Vydala ji tiskárna Posvátné kongregace pro

šíření viny (*Typographia polyglotta Sacrae Congregationis de Propaganda Fide*).

- (5) B. Lamera OP ji uveřejnil jako součást své knihy *Teologia de San José*, s. 363–653. Při našem překladu *Sumy* budeme především vycházet z Berthierovy edice s přihlédnutím k překladu do francouzštiny a k Lamerovu překladu do španělštiny.
- (6) B. Lamera zde jmenuje některé významné středověké a raně novověké dominikány, kteří vynikali jako biblisté.
- (7) Melchor Cano je autorem díla *O teologických místech* (*De locis theologicis*; 1563), jež je prvním systematickým pojednáním o teologických pramenech (které se v něm označují jako „teologická místa“).
- (8) *Teologia de San José*, s. 348.

Pondělí 2. 11. 2015

6:05 V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy 6:15 Přejeme si... 6:30 Buon giorno s Františkem 7:35 Hudební magazín Mezi pražci 8:15 Odkaz předků (1. díl): Lenešice 8:25 Tam a zpět 8:40 Buon giorno s Františkem 9:45 BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl): Aksana Arakcheyeva – běloruská výtvarnice 10:05 Na druhý pohled 11:40 Sedmihlásky – Hromy bijí 11:45 Klaunský pohádkový kufřík (9. díl): O pracovité Elence 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Podzimní festival duchovní hudby 2013: A. Dvořák – Requiem 14:35 Ars Vaticana (15. díl) 14:45 Noční univerzita: P. Rastislav Kršák, SVD – Papua – Nová Guinea (1. část) 15:55 V souvislostech (114. díl) 16:15 Dana & Přátelé (2. díl): Keith Moore 16:50 Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic 17:35 Listy z osamělého ostrova: List do Laodiceje (7. díl): Běž na nákup 18:10 Salesiánský magazín 18:25 Sedmihlásky – Hromy bijí 18:30 Klaunský pohádkový kufřík (10. díl): O sobecké Růžence 18:45 Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech 19:05 Vatican magazine (834. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:35 Přejeme si ... 20:00 Sedm výprav Josefa Vágnera (3. díl): Mezi zebkami [L] 21:35 ARTBITR – Kulturní magazín [P] 21:50 Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Povolání k vděčnosti a chvále 23:00 Terra Santa News: 28. 10. 2015 23:20 Vatican magazine (834. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:55 Kulatý stůl (185. díl): Synoda o rodině 1:25 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 3. 11. 2015

6:05 Charita ve středu (17. díl) 7:10 Pod lampou: americké Německo, zbabělé Slovensko? 9:15 Muzikanti, hrajte 9:50 Vatican magazine (834. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:20 Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Povolání k vděčnosti a chvále 11:30 Mše svatá za zemřelé biskupy a kardinály z baziliky sv. Petra v Římě [L] 13:10 Kalvária Nitrianské Pravno 13:50 V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy 14:00 V souvislostech (114. díl) 14:25 Kulatý stůl (185. díl): Synoda o rodině 16:00 Přejeme si ... 16:15 Podobnosti (3. díl): O pšenici a plevu 16:45 Sekty v Bolívii 17:20 BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl): Aksana Arakcheyeva – běloruská výtvarnice 17:35 Jezuité o: František Xavérský 18:00 Noeland (6. díl) 18:25 Sedmihlásky – Hromy bijí 18:30 Klaunský pohádkový kufřík (10. díl): O sobecké Růžence 18:45 Desatero pro děti – Osmé přikázání: Buď pravdivý – Nelži 18:55 Tam a zpět 19:10 Můj Bůh a Walter: Zlo 19:30 Zpravodajské Noeviny: 3. 11. 2015 [P] 20:00 Živě s biskupem: biskup Vlastimil Kročil [L] 21:05 Řeckokatolický magazín [P] 21:20 Magazín festivalu outdoorových filmů 2015 21:45 Sešli se, aby pomohli ... (2015): Benefiční koncert Charity Ostrava 23:45 Outdoor Films (43. díl): S Horskou službou Beskydy 1:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 4. 11. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 3. 11. 2015 6:25 Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta 7:35 Vatican magazine (834. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:05 Harfa Noemova 8:30 Noční univerzita: P. Rastislav Kršák, SVD – Papua – Nová Guinea (1. část) 9:40 Ars Vaticana (15. díl) 9:50 Generální audience [L] 11:05 Salesiánský magazín 11:20 Jezuité o: František Xavérský 11:40 Klaunský pohádkový kufřík (10. díl): O sobecké Růžence 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kláštera kapucínů, Praha – Hradčany [L] 12:50 Říkájí to filmem (2. díl): Bohumil Miša Kheil 13:40 Řeckokatolický magazín 13:55 Na druhý pohled 15:30 ARTBITR – Kulturní magazín 15:40 Salesiánský magazín 16:00 Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech 16:20 Zpravodajské Noeviny: 3. 11. 2015 16:40 Missio ma-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

gazín 17:40 Můj Bůh a Walter: Vtělení 18:00 Bez hábitu na živo: Z kláštera kapucínů v Praze na Hradčanech [L] 19:00 Klaunský pohádkový kufřík (11. díl): O soucítěním Standovi 19:15 Terra Santa News: 4. 11. 2015 [P] 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Adorace z kláštera kapucínů v Praze na Hradčanech [L] 21:05 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek – hispanista 21:20 Noční univerzita: Manka a Josef Kutilovi – S Pánem Bohem na Šumavě [P] 22:20 Generální audience Svatého otce 22:50 Magazín festivalu outdoorových filmů 2015 23:10 Listy z osamělého ostrova: List do Laodiceje (7. díl): Běž na nákup 23:45 Dům ze skla? (6. díl) 0:45 Na větrné hůrce 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 5. 11. 2015

6:05 Lily 6:15 Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic 7:05 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek – hispanista 7:20 Jezuité o: František Xavérský 7:40 Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech 8:05 Sekty v Bolívii 8:35 Podobnosti (3. díl): O pšenici a plevu 9:05 Terra Santa News: 4. 11. 2015 9:25 Plnou parou do srdce Beskyd 10:05 Kulatý stůl (185. díl): Synoda o rodině 11:35 Přejeme si ... 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. 12:15 Templetonova cena: Mysl a duch 13:15 Felix Mendelssohn–Bartholdy: Oratorium op. 70, Eliáš 15:10 Generální audience Svatého otce 15:40 Noeland (6. díl) 16:10 Outdoor Films (43. díl): S Horskou službou Beskydy 17:45 Muzikanti, hrajte 18:20 Desatero pro děti – Osmé přikázání: Buď pravdivý – Nelži 18:30 Klaunský pohádkový kufřík (12. díl): O veselé Karolíně 18:40 Sedmihlásky – Hromy bijí 18:50 V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy 19:00 Dana & Přátelé (3. díl): Fr. Bill Quinivan 19:30 Zpravodajské Noeviny: 5. 11. 2015 [P] 20:00 Jak potkávat svět [L] 21:25 Putování po evropských kláštarech: Klášter trapistek v Bocholtu, Belgie 22:05 Pod lampou: americké Německo, zbabělé Slovensko? [P] 0:10 Zpravodajské Noeviny: 5. 11. 2015 0:30 Vatican magazine (834. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:00 Můj Bůh a Walter: Vtělení 1:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 6. 11. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 5. 11. 2015 6:25 Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech 6:45 Salesiánský magazín 7:05 Trinidad a Tobago: Všichni vy žijte 8:00 Listy z osamělého ostrova: List do Laodiceje (7. díl): Běž na nákup 8:30 Magazín festivalu outdoorových filmů 2015 8:55 Noční univerzita: Manka a Josef Kutilovi – S Pánem Bohem na Šumavě 9:55 ARTBITR – Kulturní magazín 10:05 Sedm výprav Josefa Vágnera (3. díl): Mezi zebkami 11:40 Sedmihlásky – Hromy bijí 11:45 Klaunský pohádkový kufřík (12. díl): O veselé Karolíně 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Harfa Noemova 13:10 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek – hispanista 13:30 Přejeme si ... 13:45 Ars Vaticana (16. díl) 13:55 Žijeme mezi vámi 14:20 Podzimní festival duchovní hudby 2013: A. Dvořák – Requiem 16:00 Zpravodajské Noeviny: 5. 11. 2015 16:20 Putování

modrou planetou: Indonésie – země bez hranic 17:05 Živě s biskupem: biskup Vlastimil Kročil 18:10 Zkouška víry 18:25 Sedmihlásky – Hromy bijí 18:30 Klaunský pohádkový kufřík (13. díl): O vzteklé Fridolině 18:35 Můj Bůh a Walter: Vtělení 18:50 Putování po evropských kláštarech: Klášter trapistek v Bocholtu, Belgie 19:25 Chléb náš vezdejší 19:35 Plavební stupeň Přelouč 20:00 Noemova pošta: listopad [L] 21:45 ARTBITR – Kulturní magazín 22:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (1. díl): Úvahy na prahu tisíciletí [P] 22:25 Přejeme si ... 22:45 Outdoor Films (43. díl): s Horskou službou Beskydy 0:20 V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy 0:30 Dana & Přátelé (3. díl): Fr. Bill Quinivan 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 7. 11. 2015

6:05 Katedrála svatého Václava v Olomouci 6:30 Dana & Přátelé (3. díl): Fr. Bill Quinivan 7:00 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek – hispanista 7:15 Pro víta mundi (89. díl): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašpar, Ph.D. (1. díl) 8:00 UNITED 2013: Jeden život 8:25 Živě s biskupem: biskup Vlastimil Kročil 9:30 Jezuité o: František Xavérský 9:50 Noeland (6. díl) 10:15 Sedmihlásky – Hromy bijí 10:20 Desatero pro děti – Osmé přikázání: Buď pravdivý – Nelži 10:30 Můj Bůh a Walter: Vtělení 10:50 Zpravodajské Noeviny: 5. 11. 2015 11:10 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (1. díl): Úvahy na prahu tisíciletí 11:35 Zachraňme kostely (11. díl): Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 P. S. [P] 12:20 Pod lampou: Americké Německo, zbabělé Slovensko? 14:25 Terra Santa News: 4. 11. 2015 14:45 Podobnosti (3. díl): O pšenici a plevu 15:15 Vatican magazine (834. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 15:45 Lily 16:00 Jak potkávat svět 17:20 Řeckokatolický magazín 17:35 Tam a zpět 17:45 Čeští salesiáni v Bulharsku 18:05 Muzikanti, hrajte 18:35 Klaunský pohádkový kufřík (13. díl): O vzteklé Fridolině 18:40 Sedmihlásky – Hromy bijí 18:45 Duchovní malby (1. díl): Andělé 19:15 Přejeme si ... 19:30 V souvislostech (115. díl) [P] 20:00 Hlubinami vesmíru [P] 20:40 Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovo 20:50 V pohorách po horách (24. díl): Kunětická hora – Polabí [P] 21:00 Hudební magazín Mezi pražci [P] 21:40 Harfa Noemova [P] 22:10 P. S. 22:20 Noční univerzita: P. Rastislav Kršák, SVD – Papua – Nová Guinea (1. část) 23:30 Podzimní festival duchovní hudby 2013: A. Dvořák – Requiem 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 8. 11. 2015

6:15 Ars Vaticana (16. díl) 6:25 Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic 7:15 Jak potkávat svět 8:40 Sekty v Bolívii 9:15 Podobnosti (3. díl): O pšenici a plevu 10:00 Mše svatá [L] 11:10 Pan profesor 11:30 VideoJournal české vědy [P] 11:45 ARTBITR – Kulturní magazín 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (115. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn týdne 13:25 Hlubinami vesmíru 14:05 Muzikanti, hrajte [P] 14:35 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (1. díl): Úvahy na prahu tisíciletí 15:00 Můj Bůh a Walter: Vtělení 15:20 Noční univerzita: Manka a Josef Kutilovi – S Pánem Bohem na Šumavě 16:20 Na druhý pohled 17:55 Sedmihlásky – Mám věneček, mám [P] 18:00 Noeland (7. díl) 18:25 Desatero pro děti – Deváté přikázání: Nebudeš dychtit po manželce svého bližního [P] 18:35 Zkouška víry 19:00 BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek – hispanista 19:15 Jezuité o: INDIE – na křižovatkách víry 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Řemeslko, zlaté děnko: Rožnovské slavnosti 2015 21:40 V souvislostech (115. díl) 22:05 Sedm výprav Josefa Vágnera (3. díl): Mezi zebkami 23:40 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:55 Živě s biskupem: biskup Vlastimil Kročil 0:55 Zpravodajský souhrn týdne 1:35 Noční repríza dopoledních pořadů.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ... Svátý Františku Xaverský, oroduj za nás! Svátá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA LISTOPAD 2015

Všeobecný: Abychom se uměli otevřít osobnímu setkání a dialogu se všemi lidmi, také s těmi, kdo mají jiné přesvědčení než my.

Evangelizační: Za církevní pastýře, aby hluboce milovali své stádece, a tak ho mohli doprovázet na cestě a udržovat jeho naději živou.

Národní: Za Boží útěchu pro ty, kdo trpí ztrátou svých blízkých zvláště z důvodu nenávisti a války.

Zveme všechny na pravidelnou **POUŤ ZA VÍRU V NAŠICH RODINÁCH**, která se uskuteční **8. listopadu 2015**. Pouť povede **od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce**. Cesta je dlouhá cca **8 km** a jde zhruba o **2 hodiny chůze**. Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti přidat: ve 12.45 – 13.00 hod. před katedrálou sv. Václava (odchod ve 13.00 hod.) nebo asi ve 14.30 hod. pod kopcem v Samotiškách (zde je také možné nastoupit na autobus a vyvézt se nahoru) nebo v 15.00 hod. na mši sv. v bazilice na Svatém Kopečku. **Bližší informace** jsou na www.rodinnyzivot.cz. Kontaktní osoba: Marcela Řezníčková, tel. 587 405 251, e-mail: reznickova@arcibol.cz.

Při příležitosti **33. výročí úmrtí služebníka Božího P. Antonína Šuránka** (29. 5. 1902 – 3. 11. 1982), spirituála kněžského semináře v Olomouci, Vás zveme ke **VZPOMÍNKOVÉ BOHOSLUŽBĚ OBĚTOVANÉ ZA SVATOST KNĚŽÍ A NOVÁ POVOLÁNÍ v úterý 3. listopadu 2015 od 16 hodin ve farním kostele v Ostrožské Lhotě**.

Program: modlitba korunky Božího milosrdenství, mše svatá, adorace za kněze s modlitbou litaní ke Kristu Knězi a Oběti, následuje průvod k hrobu P. Antonína Šuránka na místní hřbitov.

„Dobrý Bože, utíkáme se k tobě s velkou důvěrou a prosíme o vyslyšení našich proseb za kněze a nová kněžská povolání v našich moravských diecézích na přímluvu tvého služebníka otce Antonína.“

Liturgická čtení

Neděle 1. 11. – slavnost Všech svatých

1. čt.: Zj 7,2–4.9–14
Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
2. čt.: 1 Jan 3,1–3
Ev.: Mt 5,1–12a

Pondělí 2. 11. – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43–46
Ž 103(102),8+10.13–14.15–16.17–18
Odp.: Ž 37(36),39a
(*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
2. čt.: Řím 5,5–11
Ev.: Mt 5,1–12a
nebo jiná čtení z Lekcionáře VI/2

Úterý 3. 11. – nezávazná památka sv. Martina de Porres

1. čt.: Řím 12,5–16a
Ž 131(130),1.2.3
Odp.: *Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!*
Ev.: Lk 14,15–24

Středa 4. 11. – památka sv. Karla Boromejského

1. čt.: Řím 13,8–10
Ž 112(111),1–2.4–5.9
Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a pijičuje. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 14,25–33

Čtvrtek 5. 11. – ferie

1. čt.: Řím 14,7–12
Ž 27(26),1.4.13–14
Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)
Ev.: Lk 15,1–10

Pátek 6. 11. – ferie

1. čt.: Řím 15,14–21
Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4
Odp.: srov. 2b (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
Ev.: Lk 16,1–8

Sobota 7. 11. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Řím 16,3–9.16.22–27
Ž 145(144),2–3.4–5.10–11
Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.*)
Ev.: Lk 16,9–15

BREVIÁŘ PRO LAIKY

31. ŘÍJNA – 7. LISTOPADU 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

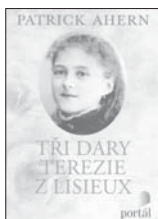
Uvedení do první modlitby dne:	NE 1. 11.		PO 2. 11.		ÚT 3. 11.		ST 4. 11.		ČT 5. 11.		PÁ 6. 11.		SO 7. 11.	
Antifona	1573	1777	1785	2007	1060	1181	1722	1941	1091	1214	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1573	1777	1582	1786	1061	1181	1723	1941	1091	1214	1107	1231	1666	1883
Antifony	1574	1778	1786	2008	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	813	914	1786	2008	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1574	1778	1789	2011	1065	1186	1724	1942	1095	1218	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	1575	1779	1789	2012	1584	1788	1724	1943	1095	1218	1111	1235	1669	1886
Prosby	1575	1779	1790	2012	1065	1186	1724	1943	1095	1219	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	1575	1780	1582	1787	1584	1789	1585	1790	1096	1219	1112	1236	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	792	890	1792	2014	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1576	1780	1792	2014	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	818	919	1792	2015	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1576	1780	1795	2017	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	1575	1780	1582	1787	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
	SO 31. 10.													
Hymnus	1577	1781	1577	1781	1583	1787	1071	1192	1727	1946	1101	1225	1117	1242
Antifony	1570	1773	1578	1782	1796	2019	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1570	1773	1578	1782	1797	2019	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1572	1776	1580	1784	1798	2021	1074	1195	1730	1949	1105	1229	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	1572	1776	1580	1785	1799	2021	1584	1789	1731	1950	1105	1229	1121	1246
Prosby	1572	1776	1580	1785	1799	2021	1074	1196	1731	1950	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	1575	1780	1575	1780	1582	1787	1584	1789	1585	1790	1106	1230	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

TŘI DARY TEREZIE Z LISIEUX

*Patrick Ahern • Z angličtiny přeložila Julie Žemlová •
Odpovědný redaktor Martin Bedřich • Úvod Angela Iadavaia-
Coxová a Margaret Peetová*

Newyorský pomocný biskup Patrick Vincent Ahern (1919–2011) byl po celý život fascinován postavou „světice pro dnešní dobu“ – svatou Terezií z Lisieux. Napsal o ní několik knih a je považován za předního odborníka na její spiritualitu. Tato kniha je jakýmsi vyznáním jeho obdivu ke sv. Terezií, v mistrné zkratce představuje její život a cestu, díky níž se stala pevnou osobností, která „už nepláče“, protože ví, že „všechno je milost“. Ahern ukazuje, jak může být sv. Terezie skutečně stále aktuální a inspirativní světící pro naše dny a životy.

Portál, s. r. o.

Brož., 120x162 mm, 128 stran, 149 Kč

SALVE REGINA • POUTNICKÝ KANCIONÁL

*Vybral a sestavil PhDr. František Malý • Obrazová část -
dřevoryty Michaela Floriana*

Tento zpěvník vychází vstříc potřebám českých a moravských poutníků, kteří navštěvují posvátná poutní místa doma i v zahraničí. Navazuje na tradici českých a moravských poutnických písní (za poslední tři století) a znovu je oživuje. Vyšlo ve spolupráci s nakladatelstvím Sypták.

*Hudební nakladatelství Salve Regina
Druhé vydání*

Váz., 115x156 mm, 510 stran, 295 Kč

FILMY NA DVD

NENÍ VĚTŠÍ LÁSKY

Režie Michael Whyte • Zvuk anglický, české titulky

Kláster bosých karmelitek v londýnském Notting Hillu byl založen v roce 1878. Sestry žijí v klauzуре a věnují se modlitbě a práci. Klášter neopouštějí s výjimkou návštěvy lékaře. Po celý den zachovávají mlčení. Mluví mezi sebou pouze dvakrát denně během stanovené rekreace. Několikrát oceněný dokument *Není větší lásky* (No Greater Love) nabízí jedinečný pohled do života řeholnic, které opustily moderní svět a jeho výdobytky. Film sleduje průběh jednoho roku za branami klauzury.

Paulínky • 1x DVD, 105 minut, 265 Kč

SVĚTÝ PAVOL APOŠTOL

*Režie Roger Young • V hlavní roli Johannes Brandrup •
Slovenský dabing*

Jeruzalém, několik týdnů po Ježíšově smrti na kříži. Mladý farizej Šavel uzavře dohodu se svým přítelem Rubenem, saducejským knězem. Jejich záměrem je zachránit Izrael před nebezpečím v podobě Ježíšových následovníků. Vydají se do Damašku, aby pronásledovali křesťany z místního společenství. Během cesty Šavel náhle oslepne a padá na zem právě před tím, kterého pronásleduje – před Ježíšem Kristem. Následně ho učedník Ananiáš pokřtí a dá mu jméno Pavel. Ruben však obrácení svého přítele považuje za zradu... Tak jako v Písmu svatém, i v tomto filmu je vidět Pavlova vášeň pro evangelium, které také dnes mnohé křesťany inspiroje svoji vznešeností, krásou a významem pro každodenní život. Vhodné od 12 let.

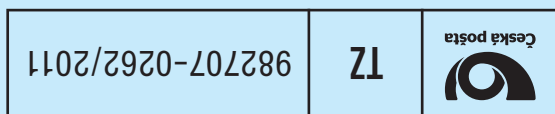
Don Bosco • 2x DVD, 180 minut, 468 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskna nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Mgr. Daniel Dehner, Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mraví. Neznámena to však, že udeřovateli schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz; periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorjé aj.), se podřízujeme konečnému